

10^η Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 20.2/4.3.2012

Τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Σκότος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*

† Ἐπισκόπου
Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως
Ἱερᾶς Συνόδου
τῶν Ἐνισταμένων

Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Α΄. «Οὐδεμία κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος»

Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν, κατὰ ἀνάθεσιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου μας, εἰσέρχομαι μὲ εὐλαβικὸ δέος στὸ Φῶς τῆς ἀχράντου Ὁρθοδοξίας μας, κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ λαμπροῦ θριάμβου Της ἔναντι τῶν αἱρέσεων. Τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας μας δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ μας, τὸ Ὅποῖον -ὅπως ἐκφωνοῦμε στὴν Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία- «φαίνει πᾶσι»! Ζητοῦμε δὲ εὐλαβικά, στοὺς Φωταγωγικοὺς ὕμνους, τὸν θεῖο φωτισμὸ ἀπὸ τὴν Πηγὴ τοῦ Φωτός: **«Φῶς ὑπάρχων Χριστέ, φώτισόν με ἐν Σοί, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ σώσόν με»^{1!}**

«Ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία»^{2!}
Εἶναι θεῖο Φῶς, ἀληθινὸ καὶ ἄκτιστο, Φῶς ἰλαρόν, Χάρις καὶ Ἀλήθεια, τὸ Ὅποιο ἤλθε καὶ ἐπεφάνη ἐν Χριστῷ γιὰ νὰ μᾶς ἐνδύσῃ τὴν πρώτην στολὴν τῆς ἀφθαρσίας. Εἶναι Φῶς Μεταμορφώσεως, Ἀναστάσεως καὶ Πεντηκοστῆς, Φῶς ἐσχατολογικὸ Ἀνεσπέρου Ζωῆς. Ἡ κοινωνία μετὰ τοῦ θεοῦ Φωτός προϋποθέτει ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς Πίστεως καὶ Ἀρετῆς. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ ἐπιμερίζεται καὶ νὰ διχάζεται μετὰξὺ Ἀληθείας καὶ πλάνης, μετὰξὺ Ἀρετῆς καὶ ἀμαρτίας.

Σε ἠθικὸ ἐπίπεδο δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτελοῦμε ταυτόχρονα ἔργα φωτὸς καὶ ἔργα σκότους, οὔτε νὰ ὑπηρετοῦμε «*δυσὶ κυρίοις*»³. Σε ἐπίπεδο Πίστεως -αντιστοιχῶς- δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γινώμεθα «*ἕτεροζυγοῦντες*»⁴, δηλαδῆ νὰ συνάπτουμε στενὸ σύνδεσμο μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἐννοεῖται βέβαια σὲ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ὄχι κοινωνικὸ ἐπίπεδο. Ὁ καλόπιστος Διάλογος δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ ἀπορρίπτεται ἢ σύγχυσις καὶ ἀνάμειξις.

«**Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;**»⁵, ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ ὁ Ὁμολογητὴς Ἅγιος τοῦ Φωτὸς τῆς Ἀληθείας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἀπαντᾷ ἀποφασιστικά: «**οὐδεμία γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος**»⁶!

Μέσα στὴν ἀγία Ὁρθοδοξία μας κατοικεῖ, προχέεται καὶ διαχέεται τὸ «*θαυμαστὸν*» Φῶς τοῦ Θεοῦ⁷, καὶ οἱ βαπτιζόμενοι-φωτιζόμενοι ἀληθῶς καὶ ὀρθοδόξως καθίστανται «*φῶς τοῦ κόσμου*»⁸, «*υἱοὶ φωτός*»⁹, καὶ περιπατοῦν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ «*ὡς τέκνα φωτός*»¹⁰. Καὶ ὅταν πίπτουν οἱ ἴδιοι ἢ ὅταν προσκαλοῦν τοὺς ἄλλους στὸν κλῆρο τῶν Ἁγίων «*ἐν τῷ φωτὶ*»¹¹, γνωρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁδός, εἰ μὴ μόνον ἡ Μετάνοια. «**Ἡ γὰρ μετάνοια**», βεβαιώνει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος τοῦ θείου Φωτός, «**θύρα ἐστὶν ἐξάγουσα ἀπὸ τοῦ σκότους καὶ εἰσάγουσα εἰς τὸ φῶς. Ὁ οὖν πρὸς τὸ φῶς μὴ εἰσελθὼν, οὐ διήλθε τὴν θύραν τῆς μετανοίας καλῶς· εἰ γὰρ διήλθεν, ἐγένετο ἄν ἐν φωτὶ**»¹²!...

Οἱ πιστοὶ καὶ φρόνιμοι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ διατηροῦν τὴν φλόγα τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναμμένη στὶς ψυχές τους, ἐν ἀγάπῃ καὶ εὐχαριστίᾳ, ἀναμένουν δὲ τὸν Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἐγρήγοροι καὶ προσοχή. Αὐτὸ τὸ ἄϋλον καὶ θεῖον Πῦρ φωτίζει τὶς ψυχές, ἀλλὰ καὶ τὶς δοκιμάζει. Εἶναι ὄντως «*ἀναστάσεως δύναμις καὶ ἀθανασίας ἐνέργεια*», κατὰ τὸν Ἅγιο Μακάριο τὸν Αἰγύπτιο¹³, ἀλλὰ ἐπίσης εἶναι καὶ «*δαιμόνων φυγαδευτήριον καὶ ἁμαρτίας ἀναιρετικόν*». Τοὺς ὀρθοδόξως φωτιζομένους ἐλκύει, θάλπει καὶ ἐνισχύει, ἀλλὰ τοὺς ἀμετανοήτως αἰχμαλώτους στὴν «*σκοτοποιῖαν*»¹⁴ τῆς ἁμαρτίας, τῆς πλάνης καὶ τῆς αἰρέσεως, ἀποδοκιμάζει, καταισχύνει καὶ ἀποπέμπει!...

Τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Πάσχα, μέσα στοὺς κατανυκτικὰ συσκοτισμένους Ναοὺς μας, ὀλίγο πρὶν ἀπὸ τὴν διακήρυξι τῆς Ἀναστάσιμης ἰαχῆς «*Χριστὸς Ἀνέστη Ἀληθῶς Ἀνέστη!*», ὁ λειτουργὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα μὲ ἀναμμένη τὴν λαμπάδα του, γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ θεῖον Φῶς, ψάλλων μεγαλοπρεπῶς καὶ χαρμοσύνως: «**Δεῦτε, λάβετε φῶς**,

ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς καὶ δοξάσατε Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν»! Ἡ ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις διαπερνᾷ τότε ὅλη τὴν ὕπαρξι τῶν λατρευτῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνδόξου Ἀναστάσεως! Καὶ ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου καὶ Καθαιρέτης τοῦ ἄδου Κύριος καὶ Θεὸς μας ἦδη ἀπὸ τὴν μεσημβρία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἐπιτελεῖ κατ' ἔτος τὸ ὑπέρλαμπρο Θαῦμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἁγίου Φωτὸς στὸν Πανάγιο Τάφο, στὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως στὴν Ἁγία Πόλι Ἱερουσαλήμ! Ὅσοι ἔχουν παρευρεθῆ στὴν ἱερὰ Τελετὴ, γνωρίζουν ἐκ πείρας τὴν ἀπερίγραπτη κορύφωσι τῆς προσευχητικῆς προσμονῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θείου Μυστηρίου, τὸ ὁποῖο συγκλονίζει καὶ ἀλλοιώνει θαυμαστῶς. Ἀποτελοῦσε ἀνέκαθεν ὄχι μόνον τὸν θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ καὶ τὸ καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τὴν δόξα τῆς Πίστεώς μας ἔναντι ἀπίστων, ἀλλοθρήσκων καὶ ἑτεροδόξων. Ὁ Κύριος δίδει τὸ Ἅγιον Φῶς στοὺς Ὁρθοδόξους, διότι αὐτοὶ καὶ μόνον διακρατοῦν καὶ βλέπουν λειτουργικῶς καὶ πνευματικῶς τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν, καὶ ὄχι στοὺς κακοδόξους, οἱ ὁποῖοι διέστρεψαν τὴν Ἀλήθεια τῆς ἀποκαλυφθείσης καὶ παραδοθείσης Πίστεως καὶ ἐγκλωβίσθησαν σὲ σκοτεινὲς καὶ ἀδιέξοδες ἀτραπούς...

Τοῦτο ὅμως οἱ αἰρετικοὶ Λατῖνοι δὲν φαίνεται νὰ ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τοὺς σοβαρῶς, ἀλλὰ ἔμαθαν ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ μὴ ἐκπειράζουσι τὸν Κύριον! Εὐχόμεθα εἰλικρινῶς νὰ τὸ μάθουν καὶ νὰ τὸ κατανοήσουν καὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ τῆς σήμερον, ὥστε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν σκοτοδίνη τους καὶ νὰ ἐπανέλθουν ἐν μετανοίᾳ στὴν θεῖον Φῶς τῆς Ἀληθείας, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε πράγματι μίαν νέα Νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας!

Β'. Τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν βγήκε μὲ τοὺς Λατίνους

Εὐρισκόμεθα στὸν Ἰούνιο τοῦ ἔτους 1099, ὅταν ἀρκετὲς χιλιάδων Σταυροφόρων τοῦ Πάπα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρώτης Σταυροφορίας τους γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ὅπως διετείνοντο, τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπὸ τοὺς ἀπίστους Μουσουλμάνους, ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Μετὰ δὲ 40 ἡμερῶν πολιορκία, στὶς 15 Ἰουλίου, εἰσῆλθαν ἐντὸς τῆς Ἁγίας Πόλεως καὶ ἐπιδόθηκαν σὲ ἄγρια σφαγὴ τῶν Μωαμεθανῶν, ὅσο δὲ γιὰ τοὺς Ἑβραίους, αὐτοὺς τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς μέσα στὴν Συναγωγὴ τους¹⁵. Ἀφοῦ πέρασαν τρεῖς ἡμέρες φρικτῆς αἱματοχυσίας, ὥστε τὸ αἷμα νὰ φθάνη μέχρι τοὺς χαλινούς τῶν ἀλόγων, οἱ Σταυροφόροι ἐνθυμήθησαν νὰ ὑπάγουν στὸ Ναὸ τῆς

Ἀναστάσεως -ὡ τῆς τραγικῆς εἰρωνίας!- γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Κύριο τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Φιλανθρωπίας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους! Τόσος ἦταν ὁ σκοτισμὸς καὶ τέτοια ἡ τύφλωσις τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ ἔφεραν ἐπάνω τους τὸ ἔμβλημα τοῦ σταυροῦ, ἐπέβαλαν στοὺς πάντας τὸν ἀμείλικτο τρόπο τοῦ σπαθιοῦ! Στὴν πραγματικότητα ὁμως ἦσαν «ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ»¹⁶, ἄξεστοι εἰδωλολατρίζοντες ὅπαδοι αἰρετικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὑπερφιάλου Πάπα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτραπή καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τοποθετήσῃ τὸν θρόνο του «ὑπεράνω τῶν ἄστρων»¹⁷!...

Οἱ νέοι αὐτοὶ στυγνοὶ κατακτηταὶ δὲν εἶχαν ἔλθει κατ' οὐσίαν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ τοὺς παραδώσουν στὴν ἀληθινὴ καὶ ἀνεμπόδιστη λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπέδραμαν γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν θεομίσσηται αἵρεσί τους ἐν Τόπῳ Ἁγίῳ. Ἔτσι, παρ' ὄλον ὅτι ζοῦσε ὁ κανονικὸς Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Συμεὼν ὁ Β΄, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξόριστος στὴν Κύπρο¹⁸, προέβησαν ὅλως ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως σὲ ἐκλογή καὶ τοποθέτησι Λατίνου ψευδοπατριάρχου Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρνούλφου τοῦ Τσόκ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο προεξένησε ὄντως «σὸκ»(!), διότι ὁ πολέμαρχος αὐτὸς τοῦ σταυροφορικοῦ στρατοῦ δὲν ἦταν οὔτε κἂν ὑποδιάκονος καὶ μάλιστα εἶχε τόσο ἄσωτο βίον, ὥστε νὰ ἄδωνται γι' αὐτὸν χυδαῖα ἄσματα!...

Ἡ δημόσια κατακραυγὴ, ἀνάγκασε τὴν διοίκησι τοῦ νεοσυστάτου τότε Λατινικοῦ Βασιλείου νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀρνούλφο μὲ τὸν ἀφιχθέντα τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1099 παπικὸ λεγάτο ἀρχιεπίσκοπο Πίζας τῆς Ἰταλίας Δαϊμβέρτο· αὐτὸς εἶχε ἀφιχθῆ στους Ἁγίους Τόπους μὲ στόλο 120 πλοίων, ἀφοῦ προηγουμένως πέρασε ἀπὸ τὰ Ἐπτάνησα καὶ προεξένησε φρικτὲς λεηλασίες. Ὁ Δαϊμβέρτος, ὁ ὁποῖος στὴν πραγματικότητά ἐξελέγη διὰ «σιμωνιακῶν μέσων» καὶ ἔλαβε μάλιστα τὴν ἐπικύρωσι τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης¹⁹, προέβη ἀμέσως σὲ περιοριστικὰ μέτρα κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων φυλάκων τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων²⁰.

Ἔτσι, τὸ Μεγάλον Σάββατον τοῦ ἔτους 1100, ὁ Δαϊμβέρτος ἦταν ὁ πρῶτος Λατίνος πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παραδοσιακῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός. Ὅμως τὸ Ἅγιον Φῶς γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία δὲν ἐνεφανίσθη, παρὰ τὸ ὅτι ἡ Τελετὴ παρατάθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Ὁ λατινικὸς κλῆρος τότε προέτρεψε τοὺς Σταυροφόρους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦν τὰ ἐγκλήματά τους καὶ τελικὰ, ὅταν ἐνύκτωσε πλέον, ὅπως ἀναφέρει κάποιος ἱστορικὸς, τὸ Ἅγιον Φῶς ἐμφανίσθηκε. Τὸ δὲ ἐπόμενο ἔτος

1101, τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν ἐμφανίσθηκε καθόλου ὅσο οἱ Λατῖνοι ἦσαν παρόντες²¹.

Πρὶν ὅμως δοῦμε τί συνέβη τὸ 1101, θέλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ μὴ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Φωτὸς τὸ Μεγάλο Σάββατο τοῦ 1100 δὲν ὀφείλετο ἀπλῶς στὴν ἠθικὴ ἀναξιότητα τῶν Σταυροφόρων ἢ πάντως δὲν ὀφείλετο μόνον καὶ κυρίως εἰς αὐτήν. Διότι ἡ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Φωτὸς, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ ἐπιτέλεσις κάθε Μυστηρίου καὶ Ἱεροπραξίας, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ποιότητα καὶ τὴν ἀξιότητα ἢ ἀναξιότητα τοῦ Λειτουργοῦ. Τὸ Μυστήριον ἀντικειμενικῶς θὰ τελεσθῆ, ἄλλο ὅτι ὁ ὑποκειμενικῶς ἀνάξιος λειτουργὸς θὰ κολασθῆ. Ἡ μὴ ἔλευσις τοῦ Φωτὸς ὀφείλετο κυρίως καὶ πρωτίστως στὴν ἔκπτωσι τῶν Παπικῶν ἀπὸ τὴν ὀρθὴ Πίστι. Τὸ ὅτι τὸ Ἅγιον Φῶς ἐμφανίσθηκε μόνον τὴν νύκτα, χωρὶς μάλιστα συγκεκριμένη περιγραφή ὡς πρὸς τὸ λατρευτικὸ πλαίσιο τῆς ἐμφανίσεως, τοῦτο ἐδείκνυε τὴν θεία συγκατάβασι τῆς Τριφασοῦς Θεότητος εἰς πίστῳσιν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως καὶ ὄχι εἰς ἐπικύρωσιν καὶ ἐπιβεβαίωσιν τῆς πίστεως τῶν Λατίνων κατακτητῶν. Τὸ πρόβλημα δὲν διωρθῶντο μὲ τὴν ἐξομολόγησι τῶν ἁμαρτωλῶν Σταυροφόρων, ἀλλὰ μὲ τὴν μετάνοια τῶν αἱρετικῶν Λατίνων ἢ ἔστω μὲ τὴν ἀπομάκρυνσί τους ἀπὸ τὸν χῶρο τοῦ Θαύματος.

Τὸ Μεγάλο Σάββατο λοιπὸν τοῦ 1101, ὅπως μᾶς περιγράφουν ἀδι-ἀψευστα ὅκτῳ μὴ Ὁρθόδοξοι χρονογράφοι (τέσσερις γάλλοι, ἓνας γερμανός, ἓνας ἄγγλος καὶ ἓνας ἀρμένιος)²², ὁ Λατινοπατριάρχης Δαϊμβέρτος, μὲ ἀναρίθμητο πλῆθος, προέστη καὶ πάλι τῆς σχετικῆς Τελετῆς γιὰ τὴν ἔλευσι καὶ ἀφή τοῦ Ἁγίου Φωτὸς στὸν Πανάγιον Τάφο. Ὅμως, ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ δὲν κατήρχετο. Οἱ Λατῖνοι τριπλασίασαν τὶς προσευχάς τους, ἐνύκτωσε, καὶ τὸν Ἅγιον Φῶς δὲν ἐμφανίσθηκε, ὥστε νὰ καταλάβῃ τὶς ψυχές τους ὁ ζόφος τῆς ἀπελπισίας. Ὁ Πανάγιος Τάφος κλειδῶθηκε καὶ τὴν ἐπομένη, τὸ πρωῖ τοῦ Πάσχα, ἀφοῦ ὁ Δαϊμβέρτος πέρασε ἀπὸ τὸν Πανάγιον Τάφο καὶ διεπίστῳσε ὅτι τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν ἦλθε, ἀπευθύνθηκε στὸν ἀπελπισμένον λαόν, παρουσία καὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Ρωμαϊκῆς Κουρίας καρδινάλιου Μαουρίσιο τοῦ Πόρτο· στὸν λόγο του, προσπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὸ ποίμνιόν του μὲ τὴν ἀφελῆ δικαιολογία, ὅτι δὲν πρέπει νὰ θλίβωνται γιὰ τὴν μὴ ἐπιτέλεσι τοῦ θαύματος, ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ χαίρωνται· διότι τὸ θαῦμα συνέβαινε ὅσο ἡ Ἁγία Πόλι ἦταν στὰ χέρια τῶν ἀπίστων, ἐνῶ τώρα ποῦ ἦταν στὰ χέρια τῶν Χριστιανῶν δὲν χρει-αζόταν πλέον²³!... Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὁ Δαϊμβέρτος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς

λιτανείας τῶν Λατίνων στὸ τέμενος τοῦ Θόλου τοῦ Βράχου, στὴν θέσι τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, τὸ ὁποῖο εἶχαν μετατρέψει οἱ Σταυροφόροι σὲ χριστιανικὸ ναό.

Τότε, πρὸ τοῦ κλειδωμένου Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου, τὰ κλειδιά τοῦ ὁποίου κατεῖχε μόνον ὁ Δαϊμβέρτος, οἱ Ἕλληνες καὶ Σύροι Ὁρθόδοξοι ἄρχισαν νὰ λιτανεύουν πέριξ Αὐτοῦ μὲ διάπυρες προσευχές, συνοδευόμενες ἀπὸ θρήνους καὶ ὀλολυγμούς. Ἐνῶ ἐγίνετο αὐτό, ἓνας Σύρος παρατήρησε ἀπὸ μία ὀπή ὅτι ἐντὸς τοῦ Παναγίου Τάφου **ἄναψε θαυματουργικὰ μία κανδήλα** καὶ τότε ὁ θρήνος μετεβλήθη εἰς ἀλαλαγμούς χαρᾶς καὶ δοξολογίας! Ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Λατῖνο πατριάρχη γιὰ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὸν Πανάγιο Τάφο γιὰ τὴν ἀφή. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ὅλοι οἱ παρόντες ἔβλεπαν μὲ θάμβος καὶ ἔκπληξι **νὰ ἀνάβουν μόνες τους θαυματουργικὰ οἱ κανδήλες, οἱ ὁποῖες ἐκρέμοντο ἔξω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο**, διαδοχικὰ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη! Ἄναψαν 16 κανδήλες, ἢ κατ' ἄλλους 50 ἢ κατ' ἄλλους ὅλες²⁴!...

Τὸ θεῖο γεγονός ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ κατήσχυνε τοὺς κακοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἤλθαν μὲν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δεῖξουν τὴν ἱκανοποίησί τους, ἀλλὰ ἦταν ἐμφανῆς καὶ ἀδιαμφισβήτητη σὲ ὅλους ἢ κατάπτωσι τοῦ γοήτρου τους καὶ ἡ ἐντροπὴ τοῦ σαθροῦ καθεστώτος τους...

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἡ Λατινικὴ ἐξουσία ἔπαυσε ὀλίγους μῆνες ἀργότερα καὶ ἐξώρισε τὸν Δαϊμβέρτο, ὡς ὑπαίτιο δῆθεν τῆς ἀποτυχίας, καὶ ἐτοποθέτησε στὴν θέσι του τὸν Ἑβρεμαρ. Τὸ πιὸ σημαντικό ὅμως ἦταν, ὅτι οἱ Λατῖνοι ἔλαβαν σοβαρὰ «ὑπ' ὄψιν τους τὸ μάθημα»²⁵-πάθημα καὶ μὴ ἀνεχόμενοι καὶ ἀντέχοντες νέο δημόσιο ἐξευτελισμό, **παρέδωσαν τὰ κλειδιά τοῦ Παναγίου Τάφου** στοὺς Ἕλληνες Ὁρθόδοξους καὶ ὥρισαν **νὰ προΐστανται τῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτὸς κατ' ἔτος ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἠγιασμένου**, ὁ ὁποῖος ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ὁ Ἀντικαταστάτης τοῦ ἐξορίστου κανονικοῦ Ὁρθόδοξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Γ'. Ἀντιπαπικὴ παράδοσις στοὺς Ἁγίους Τόπους

Ἐξί περίπου ἔτη ἀργότερα, τὸ 1107, ὁ Ρώσος Ἠγούμενος Δανιήλ, ὁ ὁποῖος παρευρέθη στὴν Τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς, ἐβεβαίωσε ὅτι ὅταν ἤλθε μεγαλοπρεπῶς τὸ Ἅγιον Φῶς, ἄναψε θαυματουργικὰ τὶς κανδήλες τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων καὶ Ρώσων, οἱ ὁποῖες ἦσαν ἐπάνω

στήν πλάκα τοῦ Παναγίου Τάφου, **ἀλλὰ ὄχι καὶ τὶς κανδηλὲς τῶν Λατίνων**, οἱ ὁποῖες ἐκρέμοντο ἐπάνω ἢ ἔξω ἀπὸ Αὐτόν²⁶!

Οἱ Παπικοὶ μὴ ἀντέχοντες οὔτε ἀνεχόμενοι τὴν αἰσχύνῃ ἀπὸ τὴν θεία ἀποστροφή, ἀντὶ νὰ ἔλθουν «εἰς ἑαυτούς»²⁷ καὶ νὰ μετανοήσουν, γιὰ νὰ μὴ περιπατοῦν «ἐν τῇ σκοτίᾳ», ἀλλὰ νὰ ἔχουν «τὸ φῶς τῆς ζωῆς»²⁸, ἐσκληρύνθησαν καὶ ἐσκοτίσθησαν τόσο πολὺ, ὥστε διὰ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ Θ΄ τὸ ἔτος 1238 **νὰ ἀποκηρύξουν τὴν ἐγκυρότητα τοῦ θαύματος τοῦ Ἁγίου Φωτὸς καὶ νὰ ἀπαγορεύσουν αὐστηρῶς στὸ ποίμνιό τους νὰ συμμετέχη καὶ νὰ παρίσταται στὴν ἱερὰ Τελετὴ**²⁹!

Λίγο ὅμως ἐνωρίτερα, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Πάπας προέβη σὲ κάτι ἐπίσης φοβερὸ καὶ βλάσφημο. Ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Γερμανίας Φρειδερίκος ὁ Β΄, ὁ ὁποῖος εἶχε ἠγηθῆ τῆς πέμπτης Σταυροφορίας, κατῶρθωσε διὰ συνθήκης τοῦ ἔτους 1229 μὲ τὸν Σουλτάνο τῆς Αἰγύπτου Καμῆλ νὰ τοῦ παραχωρηθῆ ἡ Ἱερουσαλήμ, ὅπου στέφθηκε ἰδιοχείρως καὶ ἐπανέκαμψε εἰς τὰ ἴδια. Ὁ Πάπας ὅμως Γρηγόριος ὁ Θ΄, ὁ ὁποῖος ἦταν θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Φρειδερίκου, τόσον ἐξεμάνη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γεγονός, ὥστε ἐσκοφένδονισε τὴν φοβερὰ ποινὴ τῆς «ἀπαγορεύσεως» (indefectum) ἐπὶ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου! «**Ὡστε καὶ μέχρι ἀφορισμοῦ τοῦ ἁγίου Τάφου ἔφθασεν ἡ παπικὴ ἀλαζονεία!**»³⁰, σημειώνει ἐκπληκτὸς ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικός...

Ὡς ἀνεμένετο, στὴν Ἁγία Γῆ εἶχαμε τοὺς ἐπομένους αἰῶνες λαμπρὰ Ἀντιλατινικὴ Παράδοσι, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ἡ ἐπιθετικότης καὶ ἡ ἀρπακτικότης τῶν Παπικῶν ἦταν πάντοτε αἰσθητὴ καὶ ἐπικίνδυνη.

Ἔτσι, κατὰ τὴν ἐποχὴ μετὰ τὴν ψευδένωσι τῆς Λυῶνος τοῦ 1274, ἀξίζει ἰδιαιτέρας μνείας ἡ ὁμολογιακὴ στάσις τοῦ αἰοιδίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Γρηγορίου τοῦ Α΄. Ὁ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως ἐξέδωσε τὸ ἔτος 1281 Ἀντίρρησιν, συνταχθεῖσαν εἰς τὸ ὄνομά του ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς Ὁρθοδόξου Θεολόγου Γεωργίου Μοσχάμπαρας, μὲ ἐπιγραφή: «**Κεφάλαια ἀντιρρητικὰ κατὰ τῶν τοῦ Βέκκου δογμάτων τε καὶ γραμμάτων**»· εἰς αὐτὴν **διελέγχονται «τὰ κίβδηλα καὶ διεφθορότα τῶν νῦν αἰρετιζόντων (Λατίνων καὶ Λατινοφρόνων) δόγματά τε καὶ γράμματα, ὅπως μὴ διὰ τοιούτων διστραμμένων δογμάτων τε καὶ γραμμάτων αἱ τῶν ἀκεραιστέρων ἐξαπατῶνται ψυχαὶ καὶ πρὸς δυσσέβειαν παρασύρωνται**»³¹. Τὸ δὲ ἐπόμενονον μόλις ἔτος 1282 ὁ μὲν Λατινόφρων αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Η΄ ὁ Παλαιολόγος

ἀπέθανε, ὁ δὲ αἰρετικὸς πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος καθαιρέθηκε καὶ ἡ ψευδένωσις καταδικάσθηκε.

Εἶναι δὲ ἄξιον ἀναφορᾶς καὶ τὸ γεγονός τῆς καταλύσεως τοῦ Λατινικοῦ πατριαρχείου τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἐγκαταστήσει μὲ τὴν παπικὴ βεβαίως ἔγκρισιν οἱ Σταυροφόροι. Ὅταν οἱ Σαρακηνοὶ κατέλαβαν καὶ πάλιν τοὺς Ἁγίους Τόπους, εἰσῆλθαν τὸν Μάϊο τοῦ ἔτους 1291 στὴν Πτολεμαῖδα (Ἄκκρα) τῆς Παλαιστίνης καὶ οἱ ὀλίγοι Σταυροφόροι ποὺ ἀπέμειναν ἐκεῖ, μετὰ τοῦ Λατίνου πατριάρχου Νικολάου, ὤρμησαν σὲ μία λέμβο στὴν θάλασσα γιὰ νὰ διασωθοῦν. Ὅμως, ἀπὸ τὴν βία τῶν ἐπιδόξων ἐπιβατῶν ἡ λέμβος ἀνετράπη καὶ ὁ Λατίνος πατριάρχης μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς ἐπνίγη^{32!}...

Οἱ Σταυροφορίες ξεκίνησαν ὑποτίθεται μὲ ἀγαθὸ σκοπὸ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπιτελέσθηκε μὲ βάρβαρο τρόπο καὶ ἔτσι ἀπέβησαν μία πραγματικὴ μάστιγα γιὰ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ἀπεδείχθησαν «ἐπιζημιώταται» γιὰ τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὸ Γένος. Ὁ Σταυροφορικὸς πόλεμος, ὅπως σημειώνει ὁ μέγας Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, «**ἱερὸς ἐλέγετο, καθ' ὃν τρόπον ἱερὰ νόσος λέγεται ἢ λέπρα!**»³³. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἂν ἐπικρατοῦσαν οἱ Σταυροφόροι θὰ εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ Ὁρθοδοξία στὴν κοιτίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων στὰ δεινὰ ἐκεῖνα χρόνια, παρέμενε στὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ἀγώνος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔτσι, Σύνοδος στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ ἔτος 1443, παρουσία τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἰωακείμ, τοῦ Ἀλεξανδρείας Φιλοθέου καὶ τοῦ Ἀντιοχείας Δωροθέου, κατεδίκασε τὴν προδοτικὴ ἐνωτικὴ Σύνοδος τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας τοῦ 1438-1439, στὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν ὁ Ἄτλας τῆς Ὁρθοδοξίας Ἁγίας Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικὸς ἀντιπροσώπευσε ἐπαξίως καὶ τοὺς τρεῖς ὡς ἄνω Ἀνατολικοὺς Θρόνους. Ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων ἀπεκάλεσε τὰ διαμειφθέντα στὴν Φερράρα-Φλωρεντία «**μιαρά**», διότι τὰ ἀποφασισθέντα ἦσαν ὑπὲρ τοῦ Παπισμοῦ, ἥτοι ἡ προσθήκη στὸ Σῦμβολο τῆς Πίστεως, τὰ ἄζυμα, τὸ μνημόσυνο τοῦ Πάπα καὶ ὅσα ἄλλα «παρὰ τοὺς Κανόνας» ἄθεσμα· ἐπίσης, ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων ἐστράφη ἐναντίον τῶν προβληθέντων καὶ ἐπιβληθέντων ἀπὸ τὸν Λατινόφρονα πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνη «**βεβήλων μητροπολιτιδίων**» καὶ «**μιαρῶν ἐπισκοπιδίων**», γιὰ τὴν μετάδοσι τῆς ἀπάτης, τῆς φθορᾶς καὶ τῶν σκανδάλων· οἱ «φθορεῖς» ἐκεῖνοι ἐκρίθησαν «ἀργοὶ καὶ ἀνέργοι» ἀπὸ κάθε ἱεροπραξία καὶ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι «**ἄχρισ ἂν ἐξετασθῆ ἡ εὐσέβεια κοινῶς τε**

καὶ οἰκουμενικῶς»· σὲ περίπτωσι δὲ ἀντιστάσεώς τους, ἡ Σύνοδος ἔκρινε νὰ εἶναι «ἀφωρισμένοι καὶ κεχωρισμένοι καὶ ἡλλοτριωμένοι τῆς Ἁγίας Τριάδος»³⁴.

Ἐτερον Θαῦμα ἀποδοκιμασίας αἰρετικῶν εἶχαμε καὶ τὸ 1579, ὅταν οἱ Ἀρμένιοι δωροδόκησαν τοὺς Ὀθωμανοὺς καὶ προσπάθησαν νὰ βγάλουν ἐκεῖνοι τὸ Ἅγιον Φῶς, ἐνῶ οἱ Ὀρθόδοξοι εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν αὐλὴ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πρὸ τῆς Ἁγίας Πόρτας. Καὶ ἐνῶ οἱ Ἀρμένιοι ἐλιτάνευαν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦ ποθουμένου, οἱ Ὀρθόδοξοι μὲ τὸν τότε Πατριάρχη Σωφρόνιο τὸν Δ΄ ἔκλαιαν καὶ προσηύχοντο γιὰ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία. Καὶ τότε ἀκούσθηκε κρότος καὶ ἔπνευσε βιαία πνοὴ ἀνέμου, σχίσθηκε δὲ ἡ μεσαία κολώνα τῆς ἀριστερᾶς φλιάς τῆς Ἁγίας Πόρτας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐβγήκε τὸ Ἅγιον Φῶς στοὺς Ὀρθοδόξους, θαῦμα τὸ ὁποῖο μαρτυρεῖται μέχρι σήμερον ³⁵!

Στὴν σύντομη αὐτὴ ὁμολογιακὴ ἀναφορὰ μας, θὰ ἦταν παράλειψις νὰ μὴ ἀναφερθοῦμε στὸν περίφημο καὶ ἡρωϊκὸ Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Δοσίθεο (1669-1707), ὁ ὁποῖος «διὰ τῆς θεολογικῆς αὐτοῦ δράσεως παρίστατο “παντὸς τοῦ τῶν ὀρθοδόξων πληρώματος διδάσκαλος καὶ σοφὸς καθηγεμῶν”, ὑπερκείμενος πάντων τῶν συγχρόνων αὐτοῦ εἰς εὐρυμάθειαν καὶ τὸν ἀπέραντον ζῆλον ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, μετὰ ζεούσης εἰς τὸν Θεὸν πίστεως. Εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν διεύθυνσιν τῆς ζωῆς τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας...», διότι, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀόκνως **«ἐπολέμει τὴν ἀπὸ μέρους τῶν λατίνων ἢ τῶν προτεσταντῶν ἐπίδρασιν καὶ ἠγωνίζετο ἵνα παραμείνῃ ἀλώθητος ἡ ὀρθοδοξία»**³⁶.

Ὅταν, γιὰ παράδειγμα, τὸ ἔτος 1689 ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἀναγκάσθηκε γιὰ πολιτικούς λόγους, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γαλλίας, νὰ παραχωρήσῃ σημαντικὸ μέρος τῶν Προσκυνημάτων στὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐπίσης στὴν Βηθλεὲμ στοὺς Λατίνους, αὐτοὶ προέβησαν σὲ βανδαλισμοὺς καὶ ἱεροσυλίες, ἀλλὰ καὶ διωγμοὺς εἰς βάρος τῶν Ὀρθοδόξων· διέδωσαν μάλιστα τὴν φήμη ὅτι ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρισκόμενος τότε Πατριάρχης Δοσίθεος ἀπαγχονίσθηκε, γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τοὺς Ὀρθοδόξους. Ὁ ἱερὸς Δοσίθεος στὸ ἄκουσμα ὄλων αὐτῶν τῶν τραγικῶν συμβάντων ἔσπευσε νὰ διαψεύσῃ πρωτίστως τὴν κακόβουλη φήμη γιὰ τὸν δῆθεν ἀπαγχονισμό του καὶ ἔψεξε μὲ δριμύτητα τὴν φαιδρὰ ἀποψι τῶν Λατίνων, ὅτι λόγω δῆθεν τῆς ὀρθότητος τῆς πίστεώς τους

έλαβαν αὐτοὶ τὰ Προσκυνήματα! Ὁ ἱερός καὶ ὁμολογητὴς Δοσίθεος ἐπιθεβαίωσε ὅτι οἱ Λατῖνοι ἦσαν πάντοτε «**σχισματικοὶ καὶ τῶν αἰρετικῶν οἱ κορυφαῖοι**» καὶ διεκήρυξε ἀνοικτὰ καὶ ἄφοβα: «**τοὺς δὲ Λατίνους ἔχομεν ὡς εἶχον οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἐν παντὶ προσώπῳ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ αἰρετικούς καὶ ἀποβεβλημένους τῆς ἁγίας ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Παραφρονοῦσιν οἱ Λατῖνοι ὅτι νομίζουν νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι μὲ ἀρπαγὴν τοίχων τινῶν**»³⁷!...

Ἄξιοσημείωτη ἐπίσης εἶναι ἡ πληροφορία, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Παρθένιος συμμετεῖχε τὸ 1755 σὲ Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολι τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων (ὁ Ἀντιοχείας ἔλειπε γιὰ ἐράνους στὴν Ρωσία), ἡ ὁποία ἀπεφάσισε ὅτι οἱ Λατῖνοι καὶ οἱ λοιποὶ αἰρετικοὶ πρέπει νὰ βαπτίζωνται κανονικῶς καὶ ὀρθοδόξως ὅταν προσέρχωνται στὴν Ὀρθοδοξία, θεωρούμενοι κατ' ἀκριβείαν ὡς «**άνιεροι καὶ ἀβάπτιστοι**»³⁸.

Ὁ αὐτὸς Πατριάρχης Παρθένιος συμμετεῖχε ἐπίσης στὴν ἀπόκρουσι τοῦ ἐξαπλωθέντος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Συρία Οὐνιτισμοῦ, «*βοηθήσας τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Σίλβεστρον καὶ καταδικάσας τοὺς παπίζοντας ἀντιπατριάρχας Ἀντιοχείας*»³⁹.

Ἡ ἀναφορὰ στὸ ἀναστάσιμο Ἅγιον Φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ στὴν ἀπόκρουσι τῶν Παπικῶν, οἱ ὁποῖοι στὴν αἰρετικὴ παραφροσύνη τους ἔφθασαν στὸ ἀπίστευτο καὶ βλάσφημο σημεῖο νὰ ἀπορρίψουν τὸ Θαῦμα, μᾶς ὀδηγεῖ ἀβίαστα στὴν σύνδεσι τοῦ θέματος καὶ μὲ τὴν ἐορτολογικὴ ἐκτροπὴ τῶν Λατίνων. Ἡ ἀπομάκρυνσίς τους ἀπὸ τὸ Φωτοουργὸ καὶ Ζωοποιὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸν Ζωοδόχο καὶ Πανάγιο Τάφο τοῦ Κυρίου μας, ὠδήγησε αὐτοὺς σὲ νέο ὑπολογισμό τῆς Ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, γιὰ τὴν ἐπίτευξι δῆθεν ἀστρονομικῆς ἀκριβείας, μὲ τὴν γνωστὴ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισι-Καινοτομία τους τοῦ ἔτους 1582 ἐπὶ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ'. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, μόνοι τους ἀπομακρύνθηκαν καὶ αἰσθητῶς-ἐορτολογικῶς ἀπὸ τὴν Ἐορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ τὸν ἡμερομηνιακὸν συνεορτασμὸ μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους· ἔτσι αὐτο-εξωρίσθησαν εἰς χώραν μακράν, καθήμενοι ἐν σκιᾷ θανάτου, μὴ ἐπιτρέποντες νὰ τοὺς ἐγγίση τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, νὰ τοὺς ἐπιφαύση⁴⁰ ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς θείας Δόξης Του, ὥστε νὰ ἐγερθοῦν ἐξ ὕπνου αἰρέσεως καὶ ἀποστασίας. Ὅμως, γιὰ τὴν ἡρωικὴ καὶ σωτήρια πρᾶξι τῆς ἐγέρσεως ἀπαιτεῖται Μετάνοια καὶ Νεκρανάστασις, ὥστε νὰ γίνῃ

«χαρά»⁴¹ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς! Ἡ ἐμμονὴ στὴν αἴρεσι εἶναι ἁμαρτία:
«Ὁ δὲ μὴ μετανοῶν ἁμαρτάνει, διότι οὐ μετανοεῖ»⁴²...

Δ'. Ἐκπτώσις ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια σημαίνει ἔκπτωσι ἀπὸ τὴν Χάρι

Τὸ Ἅγιον Φῶς, τὸ ὁποῖο ἐμφανίζεται θαυματουργικὰ στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ ἀνάβει τὶς κανδηλὰς καὶ τὶς λαμπάδες, διαχεόμενον στὸν ἱερό Χῶρο τὴν μεσημβρίαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἐκάστου ἔτους, ἔχει ὅπωςδήποτε πηγὴ προελεύσεως τὴν Ἄκτιστη Χάρι καὶ Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ· ὅμως, ὡς αἰσθητὸ καὶ κτιστὸ ἀποτέλεσμα τῆς Χάριτος δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀποκαλέσουμε Ἄκτιστο, ἔστω καὶ ἂν συνοδεύεται ἀπὸ θαυμαστὰ πνευματικὰ φαινόμενα (δὲν καίει τὰ πρῶτα λεπτά, δὲν προκαλεῖ πυρκαϊά, προξενεῖ ψυχικὲς ἀλλοιώσεις κλπ.). Διότι, τὸ Ἄκτιστο Φῶς δὲν εἶναι κάτι αἰσθητὸ καὶ περιγραφτὸ, ἀλλὰ εἶναι νοητὸ καὶ ὑπὲρ νοῦν, δὲν ἔχει ἀρχή, τροπὴ καὶ τέλος, καταυγάζει τὸν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος⁴³ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπέρκειται τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς διανοίας, «εἶναι ἄϋλον καὶ οὐδὲν αἰσθητὸν ἔχει»⁴⁴.

Ἄν ὅμως οἱ Λατῖνοι δὲν ἀξιώθηκαν, οὔτε ἀξιώνονται τοῦ θαυμαστοῦ κτιστοῦ Ἁγίου Φωτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου, πολὺ περισσότεροί εἶναι καὶ παραμένουν μὲ τὴν θέλησί τους ἀμέτοχοι τοῦ Ἀκτίστου Φωτὸς τῆς Χάριτος. Διότι, ὁ φιλοσοφικὸς σχολαστικισμὸς τους δὲν συνδυάζεται οὔτε συμβιβάζεται μὲ τὴν παραδοχὴ ὡς Ἀκτίστων τῶν Θεῶν Ἐνεργειῶν τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος, οὐσιαστικὰ δὲ ἀπορρίπτουν τὴν δυνατότητα συνειδητῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεό⁴⁵. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχουν διαμορφώσει διαφορετικὴ ἀντίληψι γιὰ τὸν ἔσχατο προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ἰδέα τῆς μακαριότητός του καὶ γιὰ τὴν σωτηρία καὶ θέωσί του. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν κοινωνεῖ πραγματικὰ μὲ τὸ αἰώνιο καὶ ὑπέρχρονο Φῶς τοῦ Θεοῦ, τὸ Ὅποῖον ἔλλαμψε στὴν θεία Μεταμόρφωσι καὶ δωρήθηκε στὴν πυρφόρα Πεντηκοστή, τότε παραμένει ὄντως ἀλύτρωτος στὴν κτιστὴ καὶ κλειστὴ ἐνδοκοσμικὴ πραγματικότητα· ἢ, θεωρεῖ πλανερῶς ὅτι δύναται νὰ ἴδῃ, ἔστω καὶ μελλοντικὰ, τὴν ἐντελῶς ἀπρόσιτη καὶ ἀμέθεκτη Οὐσία τοῦ Θεοῦ! Οἱ ἀστοχίες καὶ ἑτεροδιδασκαλίες αὐτὲς συνιστοῦν βλασφημίες καὶ οἱ αἱρέσεις ἔχουν ἄμεση ἐπίπτωσι στὴν σωτηρία. Ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πίστι τῆς Ἐκκλησίας, ἢ διαστρέβλωσις τῆς ἀποκαλυφθείσης Ἀληθείας, ὀδηγεῖ σὲ ἔκπτωσι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ἁγιαστικὴ Θεία Χάρι⁴⁶. Ὁ Παπισμὸς κατεστάθη νεκρὸν σῶμα καὶ οἱ καθαροὶ τῆ

καρδία ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἐγνώριζαν ἐμπειρικά ὅτι στοὺς ναοὺς του «δὲν ὑπῆρχε κάθοδος τοῦ πυρὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδὴ ὅτι στὴν Λατινικὴ ἐκκλησία ὁ ἄρτος δὲν μεταβαλόταν σὲ Σῶμα καὶ ὁ οἶνος σὲ Αἷμα»⁴⁷ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ γίνουμε περισσότερο πρακτικοί, ἄς ἀναφέρουμε δύο σχετικά, σχεδὸν σύγχρονα, παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν πνευματικὴ νεκρότητα τῶν Λατίνων.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, συνέπεσε νὰ εὐρεθοῦν σὲ μία Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξη Μονὴ σὲ νῆσο τῶν Κυκλάδων ὁ Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης μαζὶ μὲ τὸν Ρωμαιοκαθολικὸ ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς. Ἐνῶ δὲ ἐκάθητο σὲ ἕναν ἐξώστη τῆς Μονῆς, εἶδαν ἕναν Ἀδελφὸ Αὐτῆς νὰ μεταφέρῃ στὸν ὦμο του σάκκο μὲ κοπριά γιὰ τὸν κῆπο τῆς Μονῆς. Ὅταν ἔμαθε ὁ παπικὸς ἐπίσκοπος ὅτι ὁ μεταφορέας ἦταν Ἱερομόναχος τῆς Μονῆς ἐξέφρασε τὸν ἀποτροπιασμό του καὶ τὴν ἀπορία του πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν κατόπιν αὐτῆς τῆς ρυπαρᾶς ἐργασίας ὁ Ἱερομόναχος αὐτὸς νὰ ἱεουργήσῃ τὰ θεῖα Μυστήρια. Καὶ ἐνῶ ὁ Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς τὸν ἐβεβαίωνε ὅτι ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἐπέφερε στὸν Ἱερομόναχο κανένα ψυχικὸ ἢ σωματικὸ μολυσμὸ, ὁ Λατίνος ἀντέλεγε. Τότε, ὁ Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς ἐρώτησε ἂν θὰ ἤθελε ὁ Λατίνος νὰ δοκιμάσουν ποιὸς εἶναι εὐπρόσδεκτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐργαζόμενος σὲ σκληρὴ καὶ ρυπαρὴ ἐργασία Ὁρθόδοξος Ἱερομόναχος ἢ ὁ καλλωπισμένος παπικὸς ἐπίσκοπος. Ἐκεῖνος δέχθηκε καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς πρότεινε νὰ καλέσῃ τὸν Ἱερομόναχο καὶ ἀφοῦ πλυθῆ καλὰ νὰ τελέσῃ τὴν Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ, ἐν συνεχείᾳ δὲ νὰ τελέσῃ Ἀγιασμὸ καὶ ὁ Λατίνος καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀμφοτέρωτεροι σφραγισμένοι, μετὰ δὲ τὴν πάροδο ἐνὸς ἔτους νὰ ἀποσφραγισθοῦν, ὥστε νὰ φανῆ ποιὸς Ἀγιασμὸς θὰ εἶναι ὁ εὐλογηθεὶς καὶ ἄρα εὐπρόσδεκτος παρὰ Θεοῦ. Πράγματι, ἀφοῦ ἐπιτελέσθηκαν οἱ Ἀγιασμοί, οἱ φιάλες ἐτέθησαν καλὰ σφραγισμένες σὲ εἰδικὸ κιβώτιο. Μετὰ τὴν πάροδο τοῦ ἔτους, παρουσία τοῦ Ὁρθοδόξου Μητροπολίτου, τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς μετὰ τῶν Ἀδελφῶν, ὡς καὶ τοῦ παπικοῦ ἐπισκόπου μετὰ τῆς συνοδίας του, οἱ φιάλες ἀποσφραγίσθηκαν καὶ ἀνοίχθηκαν καὶ ὅλοι ἀντίκρυσαν πασιφανῶς τὸν μὲν Ἀγιασμὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἱερομονάχου καθαρῶτατο καὶ εὐωδιάζοντα, τοῦ δὲ Λατίνου ἐπισκόπου θολό, μαυρισμένο καὶ μυρίζοντα σὰν λιμνάζον ὕδωρ⁴⁸!...

Σὲ ἄλλῃ περιπτώσει, ἕνας Ἱερέας ἐξήγησε μετὰξὺ ἄλλων σὲ νεαρὸ πού μετέβη στὸν Ἅγιο Γεράσιμο στὴν Κεφαλληνία καὶ εἶδε φοβερὰ

σημεῖα μὲ δαιμονισμένους, οἱ ὅποιοι ἀπεκάλυπταν τὰ κρυπτὰ ἁμαρτήματα ἄλλων προσκυνητῶν, ὅτι οἱ δαιμονισμένοι δὲν δύνανται νὰ ἀποκαλύψουν τίποτε σὲ ὅποιον ἔχει μετανοήσει γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του καὶ ἔχει ἐξομολογηθῆ μὲ εἰλικρίνεια. Ἐκεῖ «μπλοκάρονται». Ὅμως, σὲ μία περίπτωση, συνέχισε ὁ Ἱερεύς, εἶχε γνωρίσει δύο Ἱταλοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, οἱ ὅποιοι ὠμολόγησαν ὅτι ὅσα εἶχαν ἐξομολογηθῆ στὸν ἰδικό τους παπικὸ ἱερέα τοὺς τὰ ἀπεκάλυψε ἓνας δαιμονισμένος στὴν Ζάκυνθο. Καὶ τοῦτο, διότι στὴν οὐσία ἦσαν ἀνεξομολόγητοι! Ὁ δαιμονισμένος ἦταν Ἑλληνας, δὲν γνώριζε ἰταλικά, ἐν τούτοις ὅμως ἀπεκάλυψε στοὺς Ἱταλοὺς τὰ δῆθεν ἐξομολογημένα ἁμαρτήματά τους σὲ ἄπταιστα ἰταλικά ⁴⁹!...

Θεωροῦμε, ὅτι οἱ ἀληθινὲς αὐτὲς μαρτυρίες ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀνέκαθεν θεώρησι τῶν Ὁρθοδόξων περὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν Λατίνων ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τοῦ ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι καὶ δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν Θεοῦ.

Ὅταν γιὰ παράδειγμα τὸν IB' αἰ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μάρκος ἐρώτησε τὸν ἐπιφανῆ Κανονολόγο Θεόδωρο Βαλσαμῶνα, Πατριάρχη Ἀντιοχείας, ἂν δύναται Ὁρθόδοξος Κληρικὸς «ἀκινδύνως» «νὰ μεταδῶσθαι τῶν θείων ἀγιασμάτων αὐτοῖς», δηλ. τοῖς αἰρετικοῖς, ἐκεῖνος ἀπήντησε ἀρνητικά. Εἰδικῶς δὲ περὶ τῶν Λατίνων, οἱ ὅποιοι ἐνεφανίζοντο ὡς αἰχμάλωτοι τῶν Σαρακηνῶν σὲ Ὁρθοδόξους Ναοὺς ζητοῦντες νὰ κοινωνήσουν, ὁ Βαλσαμῶν ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία ἀπεσχίσθη ἀπὸ χρόνων πολλῶν ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κοινωνία μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων λοιπῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν «καὶ ἀπεσχοινίσθη πρὸς ἔθνη καὶ δόγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἀλλότρια», γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πάπας διεγράφη ἀπὸ τὰ Δίπτυχα καὶ «οὐκ ὀφείλει γένος Λατινικὸν ἐκ χειρὸς ἱερατικῆς διὰ τῶν θείων καὶ Ἀχράντων Μυστηρίων ἀγιάζεσθαι, εἰμὴ κατάθῃται πρότερον ἀπέχεσθαι τῶν Λατινικῶν δογμάτων τε καὶ συνηθειῶν, καὶ κατὰ Κανόνας κατηχηθῆ καὶ τοῖς ὀρθοδόξοις ἐξισωθῆ»⁵⁰.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πρωθιερέας τῆς Κροστάνδης στὴν Ρωσία ἔγραφε στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὰ ἑξῆς, ἐκφράζων τὴν Ὁρθόδοξη πνευματικὴ ἀποτίμησι τοῦ Παπισμοῦ:

«Ἡ κοινωνία τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας μὲ τὴν οὐράνια Ἐκκλησία εἶναι φτωχὴ καὶ ψυχρὴ καὶ δὲν ἔχει ζωὴ. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία -ἐδῶ ἡ κοινωνία εἶναι ζωντανή, σοφὴ, πλήρης, εἰλικρινής, μὲ εὐλάβεια. Ἐκεῖ παντοῦ εἶναι ὁ πάπας, ὅλοι

τιμοῦν αὐτὸν καὶ ὄχι τοὺς ἀγίους, οἱ ἅγιοι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης ἐκεῖ ὑποτιμοῦνται, εἶναι κρυμμένοι, ἔχουν πέσει σὲ λήθη, τὰ λείψανά τους δείχνουν πότε πότε στοὺς πιστοὺς ἀλλὰ πιὸ πολὺ στοὺς τουρίστες... Ἐκεῖ ὁ πάπας καθορίζει τὴν τύχη καὶ τῆς ἐπίγειας καὶ τῆς οὐράνιας ἐκκλησίας, αὐτὸς διαχειρίζεται αὐθαίρετα “τὸ περίσσευμα” ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὴν χάρη τῶν ἀγίων, στέλνει τοὺς ἀνθρώπους στὸ καθαρτήριο καὶ τοὺς ἀπαλλάσει ἀπ’ αὐτὸ μὲ δική του ἀπόφαση, αὐτὸς ἐκδίδει συγχωροχάρτια (ἔγγραφα μὲ τὰ ὁποῖα δίνεται ἄφεση ἀμαρτιῶν στοὺς πιστοὺς). Γελοῖα πράγματα, θὰ ἦταν πραγματικὰ γελοῖα ἂν δὲν ἦταν τόσο βλαβερὰ καὶ πικρά. Καὶ πῶς δὲν τὸ βλέπουν οἱ ἴδιοι οἱ πάπες, οἱ καρδινάλιοι καὶ ἄλλοι!... Ἡ πίστη τῶν καθολικῶν εἶναι ἐπιφανειακὴ. Ἐκεῖ ὅλα πουλιοῦνται καὶ ὅλα ἀγοράζονται, ἐκεῖ ὅλη τὴν ἐξουσία τὴν ἔχει ὁ πάπας καὶ ἡ σωτηρία τῶν καθολικῶν εἶναι στὰ χέρια του. Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ καθολικοὶ δὲν ἔχουν σήμερα πραγματικοὺς ἀναγνωρισμένους ἀγίους, ἔχουν μόνο “πλαστούς”, αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἔκανε ἀγίους ἢ αὐθαιρεσία τοῦ πάπα. Ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι σὰν τὸν Κῆπο τῆς Ἐδέμ, γεμάτη ἀγίους»⁵¹.

Ἄλλος δὲ σεβαστὸς Κληρικὸς, Καθηγητὴς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς Θεολογίας, βεβαιώνει ὅτι «ὁ Καθολικισμὸς δὲν διατήρησε πλήρως οὔτε τὴν ἀποστολικότητα οὔτε τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ ἀγιότητα»· «ἡ θεολογία τῶν Καθολικῶν θεωρεῖ τὴν Χάρι κτιστὴ, ὁπότε δὲν εἶναι ἐνέργεια ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν Χριστό»· καὶ «στὸν Καθολικισμὸ δέχονται μόνον ἀσήμαντὴ δύναμι τῆς θείας Χάριτος...»⁵².

Κατόπιν αὐτῶν, ἀναρωτιέται κανεὶς τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ὤθησε τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς στὴν ἑτεροδοξία, ὄχι γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσουν σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή, ἀλλὰ γιὰ νὰ τῆς ἀποδώσουν εὐσημα καὶ χάριτες, ποὺ οὔτε ἔχει, οὔτε τῆς ἀνήκουν, ἀλλὰ καὶ οὔτε δύναται νὰ διανοηθῆ καὶ νὰ ἐπιθυμήσῃ! Γνωρίζουμε, ὅτι οἱ Οἰκουμενιστὰς ἔχουν ἔτοιμη τὴν ἀπάντησι· ὠθοῦνται ἀπὸ ἀγάπη, γιὰ τὴν ἔννοιαν τῶν Χριστιανῶν! Ὅμως, ἂν ἡ ἀγάπη χωρισθῆ ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, ὅπως θὰ καταδείξουμε ἐν συνεχείᾳ ὅτι συμβαίνει καὶ ἐπικρατεῖ ἐξ ἀρχῆς στὸν σύγχρονο Οἰκουμενισμό, τότε εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς πλάνης καὶ διαστροφῆς, ἡ ὁποία ἔχει διαδοθῆ ἐπικίνδυνα τόσο στὶς κεφαλές, ὅσο καὶ στὸ ἐν πολλοῖς ἀδιάφορο ποιόνιο τῶν χλιαρῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν τύποις χριστιανῶν

σήμερον. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ καὶ οἱ ψευδοποιμένες ἀποχαλινώνονται διότι δὲν φοβοῦνται, ὅπως ἄλλοτε⁵³, τὴν ἐξέγερσι τοῦ ὄντως Ποιμνίου, τοῦ Φύλακος τῆς Ὁρθοδοξίας!...

Ε'. Οἰκουμενιστικὲς ἐξάρσεις

Στὸν ἄλλοτε τῶν στοχαστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας διαμορφώθηκαν, ἰδίως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ περασμένου (20οῦ) αἰῶνος, μὴ ὀρθόδοξες θεωρίαι ὡς πρὸς τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἴσως ἐξ αἰτίας τῆς ποικιλίας ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων ποὺ οἱ τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι ἐπεδείκνυαν, οἰκονομοῦσαι τὴν περιστάσεις, πολλοὶ ἐκ τῶν ὀρθοδόξων διαμόρφωσαν τὴν σφαιερὴ ἀντίληψιν, ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι ἔστω καὶ ἂν ἐκηρύχθησαν αἰρετικοὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ὡς πρὸς τὴν Ἀποστολικὴ Πίστι καὶ τὴν Ἀποστολικὴ Παράδοσι ἀπὸ Ἱερῆς Συνόδου, Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθόδοξου, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ὅτι διατηροῦν «ἀποστολικὴ διαδοχὴ», δηλ. ἀδιάσπαστη συνέχεια ὡς πρὸς τὴν ἐπίσκοπικὴν χειροτονίαν τους, ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἀληθινὰ καὶ ἔγκυρα Μυστήρια. Μεταξὺ τῶν Οἰκουμενιστῶν στὸν ἄλλοτε τῆς ὀρθοδοξίας, ἄλλοι περιορίζουν τὴν ὑπαρξὶ Μυστηρίων μόνον στοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, ἄλλοι συμπεριλαμβάνουν κάθε ἑτερόδοξον Κοινότητα ποὺ διατήρησε ἢ διαμόρφωσε ἐπίσκοπᾶτο, καὶ τέλος ἄλλοι προεκτείνουν τὴν μυστηριακὴ ἰσχὺν σὲ κάθε χριστιανικὴ συνάθροισι ἔστω καὶ ὑποκειμενικῶς πιστευόντων. Οἱ πρῶτοι θεωροῦν ἐν μέρει ὅτι δὲν ἐπέστη ἀκόμη καιρὸς κοινωνίας μὲ τοὺς Λατίνους γιὰ «πειθαρχικοὺς» καὶ μόνον λόγους, οἱ δεῦτεροι εἶναι ἔτοιμοι γιὰ κοινωνία μὲ κάθε ἑτερόδοξον Κοινότητα ποὺ διατηρεῖ ἱεραρχία καὶ ἀναμένουν ἀπλῶς τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἔγκρισιν πρὸς τοῦτο, οἱ δὲ τελευταῖοι ἀνυπομονοῦν γιὰ κοινωνία μὲ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς⁵⁴!...

Ἡ οἰκουμενιστικὴ θεώρησις περὶ ὑπάρξεως ἐκκλησιαστικότητος καὶ μυστηρίων στὴν ἑτερόδοξον Κοινότητα τῶν πάσης φύσεως αἰρετικῶν, προγενεστέρων καὶ μεταγενεστέρων, κεῖται στὰ θεμέλια τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920 «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ἢ Ἐγκύκλιος αὐτή, ὡς γνωστόν, ἀπετέλεσε τὸ κύριον ἔναυσμα καὶ τὴν κινητήριαν δύνάμιν γιὰ τὴν θεσμοποίησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέσῳ τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ γενικὰ γιὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν ὀρθοδόξων στὴν ποικίλην ἐκφράσεις καὶ ἐκφάνσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐμεῖς ἐδῶ θὰ ἀναφερθοῦμε ἐντελῶς ἐνδεικτικὰ στὰ τῆς συναντή-

σεως τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρου, τοῦ ὁποίου συμπληρώνονται 40 ἔτη ἀπὸ τὸν θάνατό του († 1972), μὲ τὸν Πάπα Ρώμης Παῦλο τὸν ΣΤ΄ στὴν Ἱερουσαλήμ τὸ 1964. Ἡ συνάντησις ἐκεῖνη στὴν Ἀγία Πόλι, ὅπου -καθὼς διαπιστώσαμε ἀπὸ ὅσα ἐκθέσαμε- εἶχε ἐκφρασθῆ ἡ θεία ἀποστροφή στοὺς αἵρετικούς Λατίνους, ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴ γιὰ τὴν ἐκτύλιξι θλιβερᾶς συνεχείας, μὲ τὴν ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων τοῦ ἐπομένου ἔτους 1965 καὶ τὴν διάνοιξι τῆς ὁδοῦ γιὰ τὸν ὀλισθηρὸ οἰκουμενιστικὸ κατήφορο ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὶς σχέσεις μὲ τοὺς Λατίνους.

Ἡ Ρώμη, διὰ τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου, ἐξαπέλυσε ἀπὸ μέρους τῆς τὴν «*ἐπίθεσι ἀγάπης*» τοῦ ἰδιοῦ της γνωστοῦ ὡς *Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, προκειμένου νὰ ἐπιτύχη μία νέα ἔνωσι οὐνιτικοῦ τύπου μὲ τοὺς ὀρθοδόξους. Ἡ συνάντησις τῶν Ἱεροσολύμων τοῦ 1964 ἀποφασίσθηκε ἀπὸ πλευρᾶς Παπικῶν **κατόπιν ἐπιμόνου αἰτήσεως καὶ προσπαθειῶν τοῦ οὐνίτου πατριάρχου Μαξίμου τοῦ Δ΄**⁵⁵. Πρὶν ἀπὸ τὴν συνάντησι μὲ τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ εἶχε συνάντησι μὲ «**τοὺς Καθολικούς (δηλ. Οὐνίτας) πατριάρχας καὶ ἀρχιερεῖς τῶν κατ' Ἀνατολὰς [Οὐνιτικῶν] Ἐκκλησιῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον, καλέσας αὐτοὺς νὰ παραμείνουν πιστοὶ εἰς τὰς παλαιφάτους παραδόσεις των καὶ τὰ λειτουργικὰ τυπικά των, δι' ὧν λαμπρύνεται ἡ καθ' ὅλου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία**»⁵⁶. «**Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐνεκαινίασε τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης τὸ Βατικανὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα**»⁵⁶! Τὰ τῆς συναντήσεως μὲ τὸν Κωνσταντινουπόλεως διεξήχθησαν ἐντὸς ἐνὸς οἰκουμενιστικοῦ πλαισίου καὶ ἐτέθησαν οἱ βάσεις καὶ οἱ ἀρχές γιὰ τὰ περαιτέρω. Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄, εἰλικρινῆς στὶς διαθέσεις του, δύο μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν συνάντησι μὲ τὸν Ἀθηναγόρα, ὁμιλῶν Βηθλεέμ, **ἐκάλεσε τοὺς «κεχωρισμένους ἀδελφούς», δηλ. τοὺς ὀρθοδόξους, νὰ ἐπανέλθουν στὴν Ρωμαιοκαθολικὴ ποίμνη**⁵⁷! Ὁ Πάπας ἐμφανίσθηκε ὡς «**κάτοχος καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς κληρονομίας τοῦ Χριστοῦ**», **προβάλλων ὑπεράνω τῆς ἐνώσεως τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητό του**⁵⁸!

Πάρα ταῦτα, οἱ οἰκουμενιστικῆς κατευθύνσεως χαρακτηρίζουν τὸ γεγονὸς τῆς συναντήσεως ἐκείνης ὡς «*κοσμοϊστορικό*»⁵⁹, ἐνῶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπίσημων ὀρθοδόξων ἐξανέστησαν τότε καὶ ἐξέφρασαν ἔντονα τὴν ἀντίθεσί τους. Μία «*Προκήρυξις*» Ἀγιορειτῶν Ἠγουμένων καὶ Πατέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιὰ παράδειγμα, προβαίνει σὲ ἀπο-

κήρυξι τοῦ φιλενωτισμοῦ, διακηρύσσει ἐμμονή στὰ παραδεδομένα καὶ ἀποκρούει τὴν οἰκουμενιστικοῦ τύπου «ἐνωσι»· καλεῖ ἐπὶ πλέον σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στὴν Ὁρθοδοξία ὅσους αἵρετικούς τὸ ἐπιθυμοῦν καὶ περιέχει σαφῆ ἀπειλή: **«Ποιοῦμεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην νὰ παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικὰς του ἐνεργείας, καθόσον ἐὰν συνεχίσῃ θ' ἀποκηρύξωμεν καὶ αὐτόν»^{60!}**

Τὸ Ὁρθόδοξο αἰσθητήριο ἐλειτούργησε ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ ὅπως γνωρίζουμε ἀκόμη καὶ Ἀρχιερεῖς, ἐκτὸς τῶν Ἡγουμένων καὶ Μοναχῶν, εἶχαν προβῆ γιὰ κάποιο διάστημα χρόνου σὲ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου, ἀλλὰ ἐπανέκαμψαν στὴν «πειθαρχία», διότι ἐθεώρησαν, παραδόξως, ὅτι μετὰ τὸν Ἀθηναγόρα ἔπνευσε νέος ἄνεμος ὀρθοδοξίας στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἐν γένει στὶς τοπικὲς ἐκκλησίαις, ἂν καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπεθρασύνθη!...

Ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας προτίμησε, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις, τὸ «νόμισμα τῆς ἀγάπης» καὶ ὄχι τῆς Ἀληθείας καὶ διεκήρυσσε ὅτι σκοπὸς τῶν Διαλόγων καὶ τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἰδίως μὲ τοὺς Παπικοὺς εἶναι **«νὰ προπαρασκευάσουν ψυχολογικῶς τοὺς λαοὺς μας ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ Ἐκκλησία καὶ μιὰ θρησκεία»^{61!}...**

Τὸ ὅτι φθάσαμε τὸ 1993 στὸ Βελεμένδιο τοῦ Λιβάνου, ἐπὶ πατριάρχου πλέον Βαρθολομαίου, τοῦ πιστοῦ ἰχνηλάτου τοῦ Ἀθηναγόρου, ὅπου ἐκηρύχθη ἐπισήμως στὰ πλαίσια τοῦ Ὁρθόδοξο-Παπικοῦ Διαλόγου, ὅτι ἀναγνωρίζονται ἀμφότεροι ὡς «Ἀδελφὲς Ἐκκλησίαις» μὲ τὴν πλήρη ἔννοια τοῦ ὅρου, δὲν ἀποτελεῖ ἔκπληξι, ἀλλὰ ἦταν κάτι μᾶλλον ἀναμενόμενο. Παπικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁμολογία ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ στὰ αὐτὰ μυστήρια καὶ κυρίως στὴν μία ἱερωσύνη καὶ τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων, **«δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σαφὲς ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμός»^{62!}...**

Ἐπίσης, καταδίκη *«τοῦ προσηλυτισμοῦ χριστιανῶν ἄλλων Χριστιανικῶν παραδόσεων»* ἔγινε καὶ στὰ πλαίσια τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν»⁶³, τὸ δὲ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ὑπέγραψε στὸ Φανάρι μὲ τοὺς Εὐαγγελικούς τῆς Γερμανίας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2004 τὴν ἀπόρριψι τοῦ *«ἀναβαπτισμοῦ»*, ἐφ' ὅσον ἐξισώνονται καὶ ἀναγνωρίζονται τὰ βαπτίσματα ἀμφοτέρων⁶⁴.

Τὰ ὅσα συμβαίνουν στὸν σύγχρονο Οἰκουμενισμό, ὀλίγα ἐκ τῶν

ὁποίων θὰ ἀναφέρουμε, ἀποδεικνύουν ὅτι στὴν οὐσία καταλύθηκε ἡ διάκρισις ὀρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως, τὰ ὄρια ἀληθείας καὶ ψεύδους, φωτὸς καὶ σκότους· ἡ δὲ πραγματικὴ ἐπιδίωξις δὲν εἶναι ἡ ἐπίτευξις τῆς ἐνώσεως, ἢ πολὺ περισσότερο ἢ δῆθεν μεταστροφή τῶν πλανωμένων στὴν Ὀρθοδοξία, ὅπως ὑποκριτικὰ ὑποστηρίζει ἐνίοτε ἐνώπιον «συντηρητικῶν» ἀκροατηρίων ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, διότι οἱ Οἰκουμενισταὶ πιστεύουν, ὅτι **ἡ ἔνωσις μεταξύ τους ὑφίσταται, ὅτι «τὰ διαλεγόμενα μέρη εἶναι Ἄδελφές Ἐκκλησίες καὶ ὅτι μὲ τίς διαφορές οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις ἐκφράζουν τὴν ἐνότητά τους αὐτή»⁶⁵...**

Μόλις τὸν περασμένο μῆνα Ἰανουάριο τοῦ νέου ἔτους 2012, εἴχαμε μία ἔξαρσι τῶν οἰκουμενιστικῶν δραστηριοτήτων, ἰδίως μάλιστα στὰ πλαίσια τῆς ἐβδομάδος προσευχῆς ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος.

Γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ νέου ἔτους ὠργανώθηκε οἰκουμενιστικὴ τελετὴ σὲ παπικὸ ναὸ στὴν Κολωνία τῆς Γερμανίας, μὲ συμμετοχὴ βεβαίως καὶ ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν, ἡ ὁποία εἶχε τὸ χαρακτηριστικὸ σύνθημα: **«ΜΑΖΙ. Μαρτυρία Χριστοῦ»⁶⁶.**

Στὸ Ντουμπρόβνικ τῆς Κροατίας, ὁ ἐπίσκοπος Ἐρζεγοβίνης Γρηγόριος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, πνευματικὸ τέκνο τοῦ ἐπισκόπου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἔλαβε μέρος τὴν 17ῃ Ἰανουαρίου σὲ οἰκουμενιστικὴ τελετὴ σὲ παπικὸ ναὸ μὲ τὸν ρωμαιοκαθολικὸ ἐπίσκοπο καὶ τὸν κλῆρο του καὶ μεταξύ ἄλλων ἐζήτησε συγγνώμην γιὰ τὰ δεινὰ τοῦ προσφάτου πολέμου.

Στὴν Σύρο τῶν Κυκλάδων, ὁ παπικὸς ἐπίσκοπος Φραγκίσκος Παπαμανώλης προσεφώνησε ἐντὸς τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τὸν τοπικὸ ἐπίσκοπο τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Δωρόθεο γιὰ τὰ δεκάχρονα τῆς ἀρχιερωσύνης του τὴν 19ῃ Ἰανουαρίου, τονίζων μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: **«Ὁ λαὸς τῆς Σύρου σὲ ὑποδέχθηκε ἐνωμένος, χωρὶς καμιὰ διαχωριστικὴ γραμμὴ, ἐνωμένος μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἐνωμένος στὴ χαρὰ, ποὺ οἱ καμπάνες τῶν ναῶν μας, ὀρθοδόξων καὶ καθολικῶν, σὲ κοινὴ μελωδία, σκόρπιζαν στοὺς αἰθέρες ἀναγγέλοντας τὴν ἄφιξή σου... Ἀγαπητὲ Ἀδελφέ... μπορούμε νὰ συνεργαστοῦμε, μᾶλλον νὰ αὐξήσουμε τὴν συνεργασία μας, ἐν ἀρμονίᾳ, ἀγάπῃ καὶ εἰρήνῃ, μὲ γνώμονα τὸν ἀμοιβαῖο σεβασμὸ, ὄχι μόνον πρὸς τὸ πρόσωπό μας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τίς Ἐκκλησίες μας. Ἔχουμε εὐθύνη γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ**

μέλλον τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Μποροῦμε νὰ συμβάλλουμε ὥστε νὰ φθάση πιὸ γρήγορα ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τοῦ Κοινοῦ Ποτηρίου».

Στὴν Θεσσαλονίκη, τὸ Σάββατο 21 Ἰανουαρίου, διοργανώθηκε οἰκουμενιστικὴ βραδυὰ συμπροσευχῆς στὸν παπικὸ ναὸ τῆς «Ἀσπίλου Συλλήψεως» τῆς Θεοτόκου. Συμμετεῖχαν Ρωμαιοκαθολικοὶ, ὀρθόδοξοι, Ἀρμένιοι, Ἀγγλικανοὶ καὶ Εὐαγγελικοὶ ἐνῶ κεντρικὸς ὁμιλητὴς ἦταν ὁ ἐπίκουρος καθηγητὴς Καινῆς Διαθήκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ Χαράλαμπος Ἀτματζίδης, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε σὲ τηλεοπτικὸ κανάλι τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικὰ περὶ τῆς συναντήσεως: **«Εἶναι μία συνήθεια, ἡ ὁποία γίνεται σχεδὸν κάθε χρόνο ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς καὶ τὶς χριστιανικὲς κοινότητες τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ποὺ ἔχουν ἓνα κοινὸ “πιστεύω” στὸν Ἰησοῦ Χριστό, δηλ. ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, οἱ Ἀρμένιοι, οἱ Εὐαγγελικοὶ, συγκεντρωνόμαστε γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦμε καὶ νὰ παρακαλέσουμε τὸν Θεό... Ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς συμπροσευχῆς εἶναι νὰ θυμηθοῦμε τὶς ρίζες μας καὶ τὴν κοινὴ μας θρησκευτικὴ καταγωγὴ, ἡ ὁποία πολὺ παλιὰ μᾶς ἔνωσε ὅλους, ἐνῶ μετὰ ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διάστημα μᾶς διέσπασε γιὰ λόγους, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν γνώμη μας δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ δικαιολογημένοι. Αὐτὴ, ὅμως, ἡ προσπάθεια βασίζεται, ἐρείδεται στὴν κοινὴ θέληση τῶν ἡγητόρων τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, δηλ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ἐπισκοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Εὐαγγελικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀρμενίων, γιὰ μιὰ κοινὴ προσπάθεια νὰ βροῦμε κοινὰ σημεῖα ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας».**

Οἰκουμενιστικὲς τελετές, συμπροσευχὲς καὶ δραστηριότητες ἔγιναν μετὰξὺ 19 καὶ 25 Ἰανουαρίου στὴν Ρώμη τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τὴν ἡγεσίᾳ τοῦ Πάπα, στὴν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας, στὶς Βρυξέλλες τοῦ Βελγίου, στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὴν Μόσχα καὶ τὸ Νοβοσιμπίρσκ τῆς Ρωσίας, στὸ Βουκουρέστι καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Ρουμανίας καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, σὲ κλίμα καὶ πνεῦμα συγκρητισμοῦ καὶ σχετικοποιήσεως.

Στὸ δὲ Τρίερ τῆς Γερμανίας ἄρχισε τὴν Δευτέρα 30 Ἰανουαρίου διεθνὲς οἰκουμενιστικὸ Φόρουμ μὲ συμπροσευχὴ καὶ ὁμιλίες γιὰ τὸν «ἄραφο Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ». Σὲ αὐτὸ ἔλαβαν μέρος ἀντιπρόσωποι τῶν Παπικῶν, τῶν Εὐαγγελικῶν, τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», τῆς μητροπόλεως Γερμανίας ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πα-

τριαρχεῖο, τῶν Μεθοδιστῶν κ.ἄ. Στὰ πλαίσια μάλιστα τοῦ Φόρουμ αὐτοῦ, ὅπως ἐγράφη χαρακτηριστικά, **«οἱ συμμετέχοντες ὑφαίνουν συμβολικὰ τὸν Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ»!**...

Στὴν οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ παράκρουσι ἀξίζει νὰ ὑπογραμμίσουμε καὶ τὴν **νέα «παράδοσι»**, τὴν ὁποῖαν καθιερώνει τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖο ἐνθρονίζει πλέον τοὺς νέους μητροπολίτες του στὸ ἐξωτερικό, ὅπου πιθανὸν δὲν διαθέτει μεγάλο καθεδρικό ναὸ τῆς δικαιοδοσίας του, ἐντὸς παπικῶν ναῶν! Αὐτὸ συνέβη πρόσφατα τόσο στὴν ἐνθρόνισι στὴν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας τοῦ νέου ἐξάρχου Οὐγγαρίας καὶ Μεσευρώπης μητροπολίτου Αὐστρίας Ἀρσενίου, ὅσο καὶ στὴν ἐνθρόνισι στὴν Σινγκαπούρη τοῦ νέου μητροπολίτου Σινγκαπούρης Κωνσταντίνου, στὴν ὁποῖαν μάλιστα παρίσταντο καὶ ἀρχιερεῖς τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσης, πρέπει νὰ ἀναφερθῆ καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ διάστασι τῆς φιλανθρωπικῆς διακονίας τῆς ἐταιρείας «Ἀποστολὴ» τῆς Καινοτόμου ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἡ «Ἀποστολὴ» ἄρχισε νὰ συνεργάζεται ἐπίσημα πρόσφατα, γιὰ τὴν εὐῶδοσι τῶν σκοπῶν της, τόσο μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς, ὅσο καὶ μὲ τοὺς Παπικούς καὶ τὴν ἀντίστοιχη ὀργάνωσί τους «Caritas».

ΣΤ΄. Ἡ εὐθύνη τῶν Ὁρθοδόξων

Ἐνώπιον τῆς θλιβερᾶς καὶ ἀποκαρδιωτικῆς αὐτῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία διαδραματίζεται στὰ πλαίσια τῆς ἐσχατολογικῆς «ἀποστασίας»⁶⁷ γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῆς Πανθηρσκειᾶς καὶ τὴν ἔλευσι τοῦ «ἀνόμου», ἦτοι τοῦ Ἀντιχρίστου, γιὰ τὴν τελικὴ δοκιμασίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν λύπη καὶ τὴν ὀδύνη μας· ὄχι τόσο γιὰ τὴν δεινὴ οἰκονομικὴ κρίσι καὶ τὴν κοινωνικὴ ἐξαθλίωσι τῆς Πατρίδος μας, πράγματα ἐπίσης ἄκρως ἀνησυχητικά, ὅσο κυρίως γιὰ τὴν ἄλωσι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν συνεχιζομένη αἰχμαλωσίᾳ τῶν ψυχῶν, ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερμαχούντων τῆς οἰκουμενιστικῆς αἱρέσεως, ὅπως ἔγραφε σχετικὰ ὁ Μέγας Βασίλειος γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς του: **«Οὐ γὰρ οἰκοδομημάτων γηϊνῶν καταστροφὴν, ἀλλ' Ἐκκλησιῶν ἄλωσιν ὀδυρόμεθα· οὐδὲ δουλείαν σωματικὴν, ἀλλ' αἰχμαλωσίαν ψυχῶν καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐνεργουμένην παρὰ τῶν ὑπερμαχούντων τῆς αἱρέσεως καθορώμεν»**.⁶⁸

Θεωροῦμε, ὅτι αὐτὸ ποῦ προέχει σήμερα εἶναι ἡ διαφύλαξις, πάση θυσίᾳ, τῆς Ὁρθοδόξου Ταυτότητός μας, ἡ ὁποία πλήττεται δεινῶς

μέσα στον καταιγισμό της συγχύσεως που μᾶς περιβάλλει, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάλογη εὐαίσθητοποίησι μὲ κάθε τρόπο ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρων ἀδελφῶν μας, γιὰ νὰ πράξουν ὀρθὰ καὶ θεάρεστα.

Στοὺς ἐγκλωβισμένους στὴν κατάκριτη κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς Ἀδελφούς, ὑπάρχει πάντοτε ἡ δυνατότης ἀποτινάξεως τοῦ «ζυγοῦ», διὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ Ἀποτειχίσεως καὶ τῆς συγκαταλέξεως στὸν χῶρο τῆς Ἀληθείας, μακριὰ ἀπὸ τὸ σκότος καὶ τὸ ψεῦδος τῆς πλάνης. Ὅμως, ὀλίγοι βλέπουμε νὰ ἐλκύονται ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας· ὀλίγοι περιπατοῦν ἐν Ἀληθείᾳ, μακριὰ ἀπὸ τὴν πονηρία τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀποστασίας. Ὅπως φαίνεται, διάφορες λανθασμένες ἐκτιμήσεις ἢ δεσμεύσεις καὶ ἐξαρτήσεις σκοτίζουν τὶς ψυχὲς καὶ ἀπωθοῦν τοὺς σωστικούς ἐλέγχους τῶν συνειδήσεων. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐπιστρατεύονται πονηρὲς προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, προκειμένου οἱ συνειδήσεις νὰ ἐπαναπαύωνται καὶ νὰ ἀποκοιμίζονται στὴν οὐνιτικοῦ τύπου οἰκουμενιστικὴ κοινωνία. Στὸς συγχρόνους ὑπερασπιστὰς τῆς Καινοτομίας καὶ ὕβριστὰς τῆς Ἀληθείας καὶ Ὁμολογίας, ἀρμόζουν οἱ σκληροὶ λόγοι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ: **«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφήτε εἰσελθεῖν»**⁶⁹.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, γιὰ παράδειγμα, ἐπίστευε -ὅπως καὶ ὄλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες- ὅτι ἔχει ἄμεση σωτηριολογικὴ σημασία τὸ θέμα τῆς κοινωνίας μὲ αἱρετικούς, γι' αὐτὸ καὶ ἠύχето νὰ μὴ ἐκπέση ἐκ τῆς κοινωνίας μὲ τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο παραμένει ἐπὶ τῆς βάσεως **«τῆς ὑγιοῦς καὶ ἀδιαστρόφου διδασκαλίας»**⁷⁰, διότι ἡ κοινωνία ἐν Ὁρθοδοξίᾳ κατατάσσει μὲ τὴν «μερίδα» τῶν δικαίων· ἀντίθετα, ἡ κοινωνία μὲ παραχαράκτας ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, θέτει αὐτομάτως τοὺς κοινωνούντας ἐκτὸς τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας⁷¹. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὡς Διάκονος ἀκόμη, τὸ ἔτος 361, «ἀπετειχίσθη» ἀπὸ τὸν χειροτονήσαντα αὐτὸν ἐπίσκοπο Καισαρείας Διάνιο, διότι ἐκεῖνος ἀπὸ ἀδυναμία χαρακτῆρος εἶχε ὑπογράψει τὴν μὴ Ὁρθόδοξη ὁμολογία πίστεως τῆς ἡμιρειαδικῆς συνόδου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 360⁷².

Τὸ ἐλπιδοφόρο εἶναι ὅτι ὀλίγοι εὐαίσθητοι καὶ ἐκλεκτοὶ δοῦλου τοῦ Θεοῦ, ἀψηφούντες τὶς δόλιες ἀπειλές, τὴν περιθωριοποίησι καὶ τὶς μάταιες «ἀσφάλειες» τοῦ κόσμου τούτου, ἐλκύονται στὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας ἀποτειχιζόμενοι κατὰ τὸ Πατερικὸ παράδειγμα καὶ

τὴν Συνοδικὴ καὶ Κανονικὴ προσταγὴ ἀπὸ τὶς ἐπίσημες λεγόμενες Ἐκκλησίες, καὶ ἀποφεύγοντες διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὴν κοινωνία τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως.

Κάποιοι, ὅπως οἱ πνευματικοὶ μας πρόγονοι ἐν τῇ Πίστει, ἔπραξαν τοῦτο παλαιότερα, ἐξ αἰτίας τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐπιβολῆς τῆς ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας (1924 ἔ.)· ἄλλοι, ὅπως οἱ πνευματικοὶ μας γεννήτορες ἐν Κυρίῳ, ἔπραξαν τοῦτο ἀργότερα ἐξ αἰτίας τῶν ὄλο καὶ περισσότερο τολμηρῶν οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων καὶ ὑπερβολῶν· ἄλλοι τὸ πράττουν σήμερον καὶ ἀρκετοὶ ἀκόμη ταλαντεύονται περὶ τοῦ σωτηρίου τούτου διαβήματος καὶ παραμένουν στὴν κατάκριτη κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς. Ἡ ἔξαρσις πάντως τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἡ ὁποία θορυβεῖ τοὺς ἐξάρχους τῆς αἵρέσεως καὶ τοὺς ποικίλους ὑπερασπιστάς ἢ συναδέλφους τους, εἶναι γεγονὸς παρήγορο καὶ βεβαιωτικό, ὅτι οἱ ἀγῶνες καὶ τὰ μαρτύρια ἀκόμη πολλῶν δεκαετιῶν δὲν ἔγιναν εἰς μάτην.

Εἶθε ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Ὁμολογητικὸ Πλήρωμα πρὸς κατίσχυσιν τῆς θείας Ἀληθείας!

Εἶθε νὰ συγκαταλεχθοῦμε μὲ τοὺς πιστοὺς καὶ φρονίμους δούλους τοῦ Θεοῦ στὴν Βασιλεία τοῦ Φωτὸς τῆς θείας Ἀγάπης, ἕνεκα -ἂν μὴ τι ἄλλο- τῆς ὑπομονῆς μας καὶ τῆς καλῆς προαιρέσεως μας γιὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ μεγαλειώδης ὄρασις τῆς Θείας Βασιλείας, τὴν ὁποίαν μᾶς περιγράφει ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στὴν Ἀποκάλυψι, ἃς μᾶς παρηγορεῖ στὶς ὅποιες θυσίες μας ὑπὲρ Πίστεως καὶ Ἀρετῆς: **«καὶ νῦξ οὐκ ἔσται ἐκεῖ, καὶ χρεῖαν οὐκ ἔχουσι (οἱ σεσωσμένοι) λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»⁷³. Ἀμήν!**

(*) *Εισήγησις σὸν Ἑορτασμὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2012 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Τὸ κείμενο δημοσιεύεται στὴν πληρότητά του, ἐπηυξημένο καὶ ὑπομνηματισμένο.*

1. Μ. Ὁρολόγιον, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθου, Φωταγωγικά κατ' ἤχον, ἤχος πλ. δ'.
2. Α' Ἰωάν. α' 24.
3. Ματθ. στ' 24.
4. Β' Κορινθ. στ' 14.
5. Αὐτόθι.
6. ΡΓ τ. 99, στλ. 1597Β, Ἐπιστολὴ ρζζ' (197): «Δωροθέω τέκνω».
7. Α' Πέτρ. θ' 9.
8. Ματθ. ε' 14.
9. Λουκ. ιστ' 8, Ἰωάν. ιθ' 36.
10. Ἐφεσ. ε' 8, Α' Θεσ. ε' 5.
11. Κολασ. α' 12.
12. SC No 113 (Symeon le Nouveau Theologien, Catecheses 23-34, Tome III, Les Editions du Cerf, Paris, 1965), Κατήχησις ΚΗ', σελ. 138. Ἐπίσης, Ἐπαντα τῶν Ἁγίων Πατέρων, Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, 3, ἐκδ. «Ὁφελίμου Βιβλίου», Ἀθήναι 1977, σελ. 284.
13. ΡΓ τ. 34, στλ. 673D, Ὁμιλίαι Πνευματικά, ΚΕ', § Ι'.
14. **Νικήτα Στηθάτου**, Μυστικά Συγγράμματα: Θεωρία καὶ Σύνοδος Ἱερὰ εἰς τὴν Οὐράνιον καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱεραρχίαν, § 30, ἐκδ. Παν. Χρήστου, Θεσσαλονίκη 1957, σελ. 75.
15. **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἐκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2010 («Ἀνατύπωση ἀπὸ τὴν ἐκδοση τοῦ 1970»), σελ. 415-416. Βλ. ἐπίσης ἐκτενὴ καὶ ἀναλυτικὴ παρουσίασι, ἀπολύτως τεκμηριωμένη, στὴν ἐξαιρετικὴ μελέτη τοῦ **Χάρη Κ. Σκαρλακίδη**, Ἁγιον Φῶς-Τὸ Θαῦμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ-Σαράντα Δύο Ἱστορικὲς Μαρτυρίες (9ος-16ος αἰ.), ἐκδ. «Ἐλαία», 2010, σελ. 107-110.
16. Πρβλ. Φιλίπ. γ' 18.
17. **Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Εὐγενικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου (Εἰς τοὺς Αἴνους, τροπάριον γ'), ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2010, σελ. 34.
18. Διάφοροι δυτικὸι ἱστορικὸι ὑποστηρίζουν τὸ ἀμάρτυρον, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Συμεῶν Β' ἀπεβίωσε δῆθεν τὸ 1099, ὀλίγο πρὶν ἀπὸ τὴν κατάληψιν τῶν

Ἱεροσολύμων ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους (βλ. **Στήβεν Ράνσιμαν**, *Δύση καὶ Ἀνατολή σὲ Σχίσμα*, ἐκδ. «Ἐν πλῶ», Ἀθήνα 2008, σελ. 129), προκειμένου νὰ δικαιολογηθῆ ἡ ἐκλογή Λατίνου ψευδοπατριάρχου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀναληθέςτατο (βλ. τεκμηριωμένη ἀντίκρουσι στὸ **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 417-418). Στὴν πραγματικότητα, ὁ Πατριάρχης Συμεὼν ἀπεβίωσε μόλις τὸ 1106. Τὸ ἀναφερόμενο ἐνταῦθα ἔργο τοῦ γνωστοῦ Βυζαντινολόγου Στήβεν Ράνσιμαν, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιες λανθασμένες ἀναφορὰς ἢ ἐκτιμήσεις ὡς πρὸς τὸ Λατινικὸ πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ἀποτελεῖ μία διεισδυτικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα παρουσίασι τῶν σχέσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅπως αὐτὲς διαμορφώθηκαν κατὰ τὴν περίοδο τῶν Σταυροφοριῶν.

19. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 418.

20. Στήβεν Ράνσιμαν, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 130.

21. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 111-112.

22. Βλ. ἐκτενὴ ἀναφορὰ στὶς μαρτυρίες καὶ τῶν ὀκτῶ Χρονογράφων: **Χάρη Κ. Σκαρλακίδη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 112-150.

23. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 129-130.

24. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 131-132, **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 426-427, **Ἰωάννας Τσεκούρα**, *Τὸ Ἅγιον Φῶς στὰ Ἱεροσόλυμα*, Λαμία 1987, σελ. 85-86.

25. Στήβεν Ράνσιμαν, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 152.

26. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 155, **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 428-429.

27. Πρβλ. Λουκ. ιε´ 17.

28. Ἰωάν. η´ 12.

29. Χάρη Κ. Σκαρλακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 203.

30. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 456.

31. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 452-453.

32. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 458.

33. Αὐτόθι.

34. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 483-485.

35. Ἀνδρέου Παπαμωϋσέως Ζάκου, *Μέγας Ὁδηγὸς τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ Σεβασμίῳ Προσκυνημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ*, Ἀστρομερίτης Κύπρου 1970, σελ. 283· **Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Δ. Πούλου**, *Εὐλαβικὸ Προσκύνημα στὴν Ἁγία Γῆ καὶ τὸ Θεοβάδιστο Ὅρος Σινᾶ*, Ἀθήνα 2008, σελ. 34· **Ἰωάννας Τσεκούρα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 86-87.

36. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 598-599.

37. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 628-630.

38. Τὸ κείμενο τοῦ «Ὅρου», τὸ ὁποῖο ἐκδόθηκε τὸ 1756, βλ. στὸ ἔργο τοῦ **Πρ. Γεωργίου Μεταλληνῶ**, *«Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα...»*, Ἀθήνα 1983, σελ. 79-81.

39. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 695.

40. Πρβλ. Ἐφεσ. ε' 14.

41. Λουκ. ιε' 7, 10.

42. Ἁγίου Συμεῶν Νέου Θεολόγου, Κατήχησις ΚΗ', ἐνθ' ἄνωτ.

43. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, «Τὸ ἅγιον Φῶς καὶ ἡ μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση», ἀριθ. 63/ Ἀπρίλιος 2001. Περὶ τῆς μὴ αἰσθητῆς φύσεως τοῦ Ἀκτίστου Φωτὸς βλ. ἐνδεικτικὰ Ἰακώβου Ποταμιάνου, *Τὸ Φῶς στὴ Βυζαντινὴ Ἐκκλησία*, «University Studio Press», Θεσσαλονίκη 2000, σελ. 62, 70.

● Σύμφωνα μὲ τὸν Μέγα Θεολόγο τοῦ Ἀκτίστου Φωτὸς Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ, ὅσα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν στὰ ὄντα δὲν εἶναι τῆς φύσεως, ὄχι ἀπὸ ἔλλειψι ἀλλὰ ἀπὸ ὑπεροχή, εἶναι ὅλα πνευματικά, ἀλλὰ ὄχι ἄκτιστα: «**Ἡ τοίνου τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις πνευματικὴ ἐστίν, ὡς ὁ Χρυσόστομος φησι πατῆρ, ἀλλ' οὐκ ἄκτιστος ἡ ἀνάστασίς ἐστίν οὐδ' αὐτὸ τὸ ἀναστάν' τοῦ γὰρ κτιστοῦ πεσόντος, ἀνάστασίς ἐστι, ταῦτὸ δ' εἰπεῖν ἀνάκτησίς τε καὶ ἀνάπλασις. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ ἡ καινὴ κτίσις καὶ ὁ νέος ἄνθρωπος καὶ ἡ καινὴ καὶ καθαρὰ καρδιά...**». Κάθε τι «**τὸ ἀπορρήτως ὑπὸ Θεοῦ τελούμενον πνευματικόν ἐστίν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πᾶν ἄκτιστόν ἐστίν...**». Τὰ «πνευματικά» ἐκδηλώνονται «αἰσθητὰ» καὶ ὑποπίπτουν στὴν «αἰσθητικὴ δύναμι», ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῆ ὄχι μόνο τὰ ὑπεράνω τοῦ νοῦ, ἀλλὰ οὔτε τὰ ὑπεράνω τῆς αἰσθήσεως, δηλ. τὰ νοητά. «**Τὰ δ' ἄκτιστα, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἐστὶ καὶ οἱ τούτοις συναπτόμενοι κρεῖττονί τι καὶ ὑπεραιρούση τὴν τοῦ νοῦ φύσιν συνάπτονται δυνάμει, κατὰ τὸν μέγαν Διονύσιον**».

(βλ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἄπαντα τὰ Ἔργα, ΕΠΕ τ. 6: «Πρὸς Ἀκίνδυνον Λόγος Ἀντιρρητικὸς Πέμπτος», Κεφ. ΚΓ', §§ 87, 88, 89, σελ. 252, 254, 256, Πατερικὲς Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» Ἐλ. Μερετάκη, «Τὸ Βυζάντιον», Θεσσαλονίκη 1987).

44. Vladimir Lossky, *Ἡ μυστικὴ θεολογία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, ἐκδ. τετάρτη, Θεσσαλονίκη 1986, σελ. 264.

45. βλ. ἐνδεικτικῶς: Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, «Ὁρθόδοξος Παράδοσις καὶ Παπισμός», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 332/10.11.1978.

46. βλ. τὴν σχετικὴ ἀνάλυσι περὶ τῆς Ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἄρθρο «*Ἡ θέσις τῶν ἀκρίτων αἰρετικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ*», στὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», Περιοδ. Β', ἀριθ. 1/Ἰανουάριος 2000, σελ. 26-27.

47. Ἐπισκόπου Βουδιμίου Δανιὴλ, «*Χωρὶς τὴν ἄρνησι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν ὑπάρχει Ὁρθοδοξία...*», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 21-22/ Ἰούλιος-Δεκέμβριος 1996, σελ. 75.

- 48. Ἀρχιμανδρίτου Γαβριήλ Διονυσιάτου, Καθηγουμένου, Ἀγιορειτική Μαρτυρία,** ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη, ἄ.χ., 185-186.
- 49.** Βλ. κείμενο «Ἅγιος Γεράσιμος Κεφαλονιάς καὶ Δαιμονισμένοι» στὸ Ἱστολόγιο «Ὁρθόδοξος Κόσμος» (5.4.2008), τὸ ὁποῖο δημοσιεύεται καὶ σὲ ἄλλα Ἱστολόγια στὸ Διαδίκτυο.
- 50.** Βλ. παράθεσι στὸ **Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Ἰ. Κοτσώνη, Ἡ Κανονικὴ Ἐκκλησία περὶ τῆς Διακοινωνίας μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων (Intercommunio),** ἐκδ. «Ἡ Δαμασκός», ἐν Ἀθήναις 1957, σελ. 91-92.
- 51. Ἀγίου Ἰωάννου Κροστάνδης, Νουθεσίαι Ἀγιοπνευματικῆς καὶ Παρακλητικῆς Κανῶν,** ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2008, σελ. 157-158.
- 52.** Θέσεις τοῦ Πρωτοπρ. π. Δημητρίου Στανιλοάε († 1993), στὸ **Ἱερομ. Ἰωαννικίου Μπάλαν, Πνευματικοὶ Διάλογοι μὲ Ρουμάνους Πατέρες,** ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1986, σελ. 205, 206, 208.
- 53.** Εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὸ τὸ ἐξῆς ἱστορικὸ περιστατικόν: Ὅταν ἡ περὶ τὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Γερμανὸς Β΄ (1222-1240) Σύνοδος θέλησε πρὸς στιγμὴν νὰ φανῆ ἐπεικῆς καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν Κυπριακὴ Ἱεραρχία καὶ τὸν Κλῆρο, ποὺ διατελοῦσαν ὑπὸ στυγνῆ Λατινοκρατία, νὰ συμμορφωθῆ «κατ' οἰκονομίαν» πρὸς προβαλλομένους ὄρους ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑποχωρητικοὶ ἐναντι ἀξιώσεων ὑπαταγῆς, προκειμένου νὰ ὑπηρετηθοῦν οἱ πιστοὶ καὶ νὰ ἀποτραποῦν ἀπειλούμενες συμφορές, προκλήθηκε μέγας σάλος· **«Μόλις ἐγνώσθη ἡ λήψις τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἐξωργισμένα πλήθη κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν εἰσώρμησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριαζούσης Συνόδου καὶ ἀφού ἐδήλωσαν εἰς τοὺς Συνοδικοὺς συνέδρους, ὅτι τὴν ὑποταγὴν ταύτην ἐθεώρουν πραγματικὴν ἀπάντησιν τῆς πατροπαραδότου πίστεως, ἀπήτησαν ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου νὰ μεταβληθῆ ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις, ὅπερ καὶ πράγματι ἐγένετο»!** (Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Ἰ. Κοτσώνη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 75).
- 54.** Βλ. ἀναφορὰ στὸ πρὸ πεντηκονταετίας ἄρθρο τοῦ Σέρβου π. **Δανιὴλ Κρίστιτς,** ἔπειτα Ἐπισκόπου Βουδιμίου († 2002), *«The Divine Fire and Man-made Steam»*, στὸ περιοδ. **«The Faithful Steward»**, 14/2003, π. 8. Στὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ κείμενο, ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται καὶ στοὺς «αὐστηροὺς παραδοσιακοὺς» Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι ταυτίζουσι τὰ «ὄρια» τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ χαρισματικὰ ὄρια τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Δὲν ὑφίσταται Θεία Εὐχαριστία ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Παραδοσιακοὶ διακρατοῦν δύο διαφορετικὰς πρακτικὰς στὴν ἀποδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων. Οἱ πλέον αὐστηροὶ, ἀκολουθοῦντες τὸν Ἅγιο Κυπριανὸν Καρχηδόνο, βαπτίζουν τοὺς προσηλύτους (τοῦτο πράττουν κυρίως Ἕλληνες, ὅπως καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος), ἐνῶ ἄλλοι ἀρκοῦνται νὰ τοὺς χρίουν μὲ Ἅγιο Μῦρο, θεωροῦντες ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου γίνεται ἔγκυρο καὶ ἐνεργόν τὸ ἐκτὸς Ἐκκλησίας βάπτισμά τους (τοῦτο πράττουν κυρίως οἱ Σλάβοι).

● Περι τῆς διαφορετικῆς πρακτικῆς ἀντιμετώπισεως τῆς εἰσοδοχῆς τῶν ἑτεροδόξων ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ιστορικῶς, βλ. **Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Ἱ. Κοτσῶνη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 121-122.

● Δηλώσεις καὶ ἐνέργειες πρωτοπόρων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν τὶς βάσεις γιὰ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξι τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστικῶν «θεολογιῶν», ὡς τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας» ἢ τῆς «θεολογίας τῆς διευρυμένης ἐκκλησίας», βλ. στὴν ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 103-104.

55. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Μπιλάλη, *Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς*, τ. Β', ἐκδ. «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1969, σελ. 343.

56. Αὐτόθι, σελ. 344.

57. Αὐτόθι, σελ. 345.

58. Αὐτόθι, σελ. 346.

59. Βλ. λήμμα «*Ἀθηναγόρας Α', Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης*», στὴν «**Μεγάλῃ Ὁρθόδοξῃ Χριστιανικῇ Ἐγκυκλοπαιδεῖα**», τ. Α', «Στρατηγικὲς Ἐκδόσεις», Ἀθῆνα, ἄ.χ. (2010), σελ. 388.

60. **Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ Διονυσιάτου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 161.

61. Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἱ. Βασιλοπούλου, *Ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς ἀγάπης...*, Ἀθῆναι 1968, σελ. 53α.

62. Ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3: «*Ἡ Οὐνία, ὡς μέθοδος ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ σημερινὴ ἀναζήτησις τῆς πλήρους κοινωνίας*», § 13 (τὸ ἐπίσημο κείμενο τῆς «*Ζ' Ὀλομελείας τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου*», Βελεμένδιον Λιβάνου, 17-24.6.1993).

63. Βλ. παράθεσι στὸ κείμενο: **Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν**, «*Οὐκ ἐσμὲν τῶν Πατέρων σοφώτεροι*» - *Ἀναίρεση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἀφορμὴ τὴν ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴ Μεγίστη Λαύρα*», περιοδ. «**Θεοδρομία**», ἔτος ΙΓ', τεύχος 4/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2011, σελ. 622 (ὑπόσημ. 53).

64. Αὐτόθι, σελ. 623.

65. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ - Ἱερομ. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν, *Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἀντι-οικουμενισμὸς - Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἐνὸς αἰῶνος* (Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία, 7), ἐκδ. Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἀθῆνα 2001, σελ. 53.

66. Βλ. παρουσιάσεις αὐτοῦ καὶ τῶν ἐν συνεχείᾳ ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων Οἰκουμενιστικῶν περιστατικῶν, μὲ ὀπτικο-ακουσικὸ ὑλικό, κατὰ ἡμερομηνίαν παραθέσεως, στὸ ἐξαιρέτο πνευματικῶς καὶ ἐνημερωτικῶς Ἰστολόγιο «**Ἀκτίνες**» (<http://aktines.blogspot.com/>).

67. Β΄ Θεσσαλ. θ΄ 3.
68. PG τ. 32, στλ. 463BC, Ἐπιστολή Ο΄ (70): «Ἀνεπίγραφος περὶ συνόδου».
69. Ματθ. κγ΄ 14.
70. PG τ. 32, στλ. 940A, Ἐπιστολή ΣΝΑ΄ (251): «Τοῖς Εὐαίσηνοῖς», § 4.
71. Βλ. ἄρθρο: «Ἀνεπίτρεπτος ἡ κοινωνία μὲ αἰρετικούς ἐπισκόπους», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 101.
72. Αὐτόθι (μὲ παραπομπή: PG τ. 32, στλ. 388-392, Ἐπιστολή ΝΑ΄ (51): «Βοσπορίῳ ἐπισκόπῳ»).
73. Ἀποκαλ. κθ΄ 4.